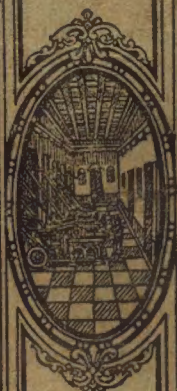

വിദ്യാഭിവാന്തി

വിഷയവിവരം

1	പ്രസ്താവന	1
2	പ്രാചീനവും നവീനവും ആയ വിദ്യാഭ്യാസം	2
3	ചന്ദ്രോത്തരം	10
4	മൈസലപർവ്വം	14
5	അദ്വൈതനിരൂപണം	27
6	ശോഭിനാഥനാഥിയുടെ ചില സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ	31
7	ഒരു സുപ്രഭാതം	35
8	മഹിമയോം ദിനചക്രം	36
9	വാസന്തി	

അരോഗ്യം അഭിവൃദ്ധിയാകുന്നതെങ്ങിനെ?

ആതങ്കനിഗ്രഹ ഗുളികകൾ.

പ്രകൃതിവിരോധമായ ചില പ്രവൃത്തികളാൽ അരോഗ്യത്തെ തീരെ ഇല്ലാതാക്കി കഷ്ടപ്പെടുന്നവർക്ക് അമൃതപോലെയുള്ള ഒരു ഔഷധം.

ഈ ഔഷധം മുഖ്യമായി ശുക്ലസ്വാദം, ധാതുക്ഷയം, ഇന്ദ്രിയസ്തംഭനം, എല്ലാവിധ യോനിസ്രാവം, രക്തദുഷ്ടം, അജീർണ്ണം, മൂത്രസംബന്ധമായ എല്ലാവിധ രോഗങ്ങളേയും, വേരോടെ നീക്കംചെയ്യുന്നു. രക്തത്തെ ശുദ്ധീകരിച്ചു ദേഹത്തിന്നു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു. ദാമ്പത്യസുഖം പൂർണ്ണമായി അനുഭവിപ്പാൻ ഇടവരുത്തുന്നു.

പരീക്ഷാത്മകം:—നൂറു ഗുളിക അടങ്ങിയ പേട്ടി ഒന്നുക്ക് വില ഉറപ്പിക ൧. മാത്രം

മേൽവിവരണം അയച്ചുകൊടുക്കുന്നവർക്കു യാതൊരുവിലയും കൂടാതെ അരോഗ്യത്തേയും മറ്റുവിവരങ്ങളേയും അറിയിക്കുന്ന ഒരു പുസ്തകം സമ്മാനമായി കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു.

അപേക്ഷിക്കുവിൻ:—

വൈദ്യശാസ്ത്രീ മണിശങ്കർ ഗോവിന്ദജി,

ആതങ്കനിഗ്രഹ ഔഷധാലയം.

൨൩. ബ്രാഡ്‌വെ, മദ്രാസ്.

20/25

വിദ്യാഭിവാഞ്ചിനി.

“വിദ്യാധനം സർവ്വനാൽ പ്രധാനം.”

പുസ്തകം ര. { ഹർപ്പ മീനം. { വക്കര പ.

പ്രസ്താവന.

ഈശ്വരകരുണയാൽ മൂന്നുപയസ്സു തികയുന്നതിന്നു ഭക്തുംസിദ്ധിച്ച “വിദ്യാഭിവാഞ്ചിനി” അതിന്റെ അതീതജീവിതദശയെ സർവ്വതന്നെ സൗഖ്യം പ്രസംഗിക്കുന്ന വിദ്യാധനമെന്നുള്ള ഒരു വൈകുണ്ഠം ഭാഷാഭിമാനമെന്നുള്ള വായനക്കാർക്കും പ്രഥമതഃ ഹാർദ്ദമായ വന്ദനം കൃതജ്ഞാപൂർവ്വം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നവംഭാവത്തിൽ കടന്നുകൊള്ളുന്നു.

പൂർവ്വികന്റെ “പരോപകാരപുസ്തകം” എന്ന മുദ്രാവാചകം മൂലമത്രമായി അഭിവാഞ്ചിനി ഇപ്പോഴത്തെ “വിദ്യാഭിവാഞ്ചിനി” മുദ്രാപത്രപ്രവർത്തകൻ അഭിവാഞ്ചിനി ഒരു രൂപമാത്രം വരിസാധിച്ചു. ഈ മാസിക നടത്തിവരുന്നത് മലയാളികളേയും മലയാളഭാഷയേയും സഹായിക്കുന്നതെന്നുള്ള വസ്തുത പ്രത്യേകം പ്രസ്താവനയാത്രമല്ലെങ്കിലും “വിജ്ഞാനപ്രസംഗം” രസം രണ്ടും ഒരു വിവിധവിഷയത്തിലുള്ള ഉൽകൃഷ്ടഭാവനങ്ങൾ അടങ്ങിയ “വിദ്യാഭിവാഞ്ചിനി” മാസിക നിങ്ങൾക്കത്രപ്രാവർത്തികം വച്ചുനടത്തുന്നത് മലയാളികളുടേയും മലയാളഭാഷയുടേയും ഭാഗ്യോദയംതന്നെ” എന്നൊന്നും മാന്യമായ പദ്ധതിയിന്നുംകൂടക്കൂടെ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രോത്സാഹനാത്മകങ്ങളായ അനുഭവദാനങ്ങളും മൂലം പ്രവർത്തിക്കുന്ന വലിയ കൃതാർത്ഥതാലോചനയുള്ള വിചാര പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

വിദ്യാഭിവാഞ്ചിനിക്ക് ഇപ്രകാരം മാന്യമായ ഒരു അനുഭവദാനത്തിന്നു ഭക്തുമുണ്ടായതു പ്രവർത്തകന്മാരുടെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടല്ല, അതിന്റെ

അഭ്യുദയത്തിലും അയ്യവഹാര്യത്തിലും പ്രത്യേകം ജാഗ്രതകളുമായ ഭാഷാഭിമാനികളുടെ സഹായസാഹകരണങ്ങൾകൊണ്ടാണ്.

ഞങ്ങളെ ഇപ്പോൾ സഹായിച്ചുവരുന്ന വിദ്യാഭിവാഞ്ചിനി നിങ്ങളുടെ മേൽപ്രകാരത്തെയും വരികളെയും സൗഹൃദം മേലും ഉണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിൽ കേരളീയർക്ക് ഈ മാസികാഭിവാഞ്ചി, സന്തോഷവും, സഹായം വിജ്ഞാനവും ഉണ്ടാകത്തക്ക പല സഹായങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുപ്പാൻ ഞങ്ങൾക്ക് കഴിയുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷ. അത് സഹായമാക്കുന്നതിനായി ഭാഷാഭിവാഞ്ചിയിൽ സഹായരഹിതരായ സാഹിത്യോൽക്കർഷകർ, ജ്ഞാതാർ, വൈദ്യർ, മുതലായ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളുടെ മൂലതത്വപ്രകടനവും, പേജാർ, തത്വജ്ഞാനം മുതലായ പ്രൗഢ വിഷയങ്ങളുടെ വിഷയജ്ഞാനത്തിനും, വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഉപാദ്ധ്യായന്മാർക്കും അദ്ധ്യയനാധ്യാപനവിഷയങ്ങൾ ലഘുപ്പെടുത്തുന്നതിനും സാഹായികപരിപാടികൾ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞാനം, ഇവകൾ സിദ്ധിക്കുന്നതിനും, കൃഷി, കച്ചവടം കൈത്തൊഴിൽ ഇവകൾ നടത്തുന്നതിനും ഉപകരിക്കുന്ന നല്ലനല്ല ഉപന്യാസങ്ങളും, കവിതകളും സമ്പാദ്യപരങ്ങളും സരസങ്ങളും വിനോദഭരിതങ്ങളും കൈതുകാലവരങ്ങളുമായ ചെറുകഥകളും അപ്രസാധിതപുസ്തകങ്ങളായ പുരാതനകൃതികളും മറ്റും മേൽക്കുമേൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനായി ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കുകയും സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മാന്യമായ ലേഖകന്മാർ ഏതദവിഷയങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളും പുരാതനകൃതികളും മറ്റും അയച്ചുതന്നെ ഞങ്ങളെ സഹായിച്ചാൽ അത് ഭാഷയ്ക്കു വലിയ സഹായമായിരിക്കും. പണ്ഡിതന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും മറ്റും അപ്രകാരം ചെയ്താൽ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടും അവരുടേയും വരികളുടേയും അനശ്വരമായ സഹായത്തെ അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടും പ്രസ്താവനയെ ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പ്രാചീനവും നവീനവും ആയ വിദ്യാഭിവാഞ്ചി.

വട്ടോളി ജി. പത്മനാഭൻനായർ.

ലോകമാസകലം പടർന്നിരിക്കുന്ന പലപ്രകാരത്തിൽ പുഷ്പിപ്പട്ടുന്ന വിദ്യാഭിവാഞ്ചിയിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം ജ്ഞാനസമ്പാദനവും തദ്വാരാ അനന്തരഭാവിയും ആകുന്നു. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് പ്രാചീനവിദ്യാഭിവാഞ്ചി തമിച്ചതും നവീനവിദ്യാഭിവാഞ്ചി തമിക്കുന്നതും.

എന്ന സംഗതി ഈ രണ്ടുകാലങ്ങളിലേയും, എന്നല്ലാ എല്ലാക്കാലങ്ങളിലേയും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ഒരു സാമ്യമായി ഗണിക്കാം. എന്നാൽ കാലദേശാവസ്ഥകൾക്കനുരൂപമായി ഓരോ ജനസമുദായവും കാംക്ഷിക്കുന്ന ജ്ഞാനാനന്ദങ്ങളുടെ നാനാത്വമാണ് വിദ്യാഭ്യാസഗതികളിൽ സാധാരണ കാണപ്പെടുന്ന വിവിധത്വം, അഥവാ അന്യോന്യഭിന്നത്വം. ഈ സംഗതി ഏകദേശമായിട്ടെങ്കിലും വഴിയേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്.

മനുഷ്യൻ ലഭിക്കേണ്ട ജ്ഞാനാനന്ദങ്ങളെ അത്മീകമെന്നും പ്രാപഞ്ചികമെന്നും രണ്ടായി വിഭജിച്ച് പശ്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസം, അത്മീകമായുള്ളതിന് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരുന്നുവെന്നും അധുനികവിദ്യാഭ്യാസം പ്രാപഞ്ചികത്തിനാണ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ലോകത്തിൽ മാംസേക്ഷണങ്ങൾക്കു വക്ഷ്യമാകുന്ന നുകലുപന്യങ്ങളും നശപരങ്ങളും, അവയിൽനിന്നും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന സുഖദുഃഖാദികൾ സ്വപ്നസമാനങ്ങളും, അവയ്ക്കായുള്ള ശ്രമങ്ങൾനിസ്സാരങ്ങളാണെന്ന്; അതിനാൽ, വാസ്തവത്തിൽദുഃഖവേദനകളായ ധനവും ഇന്ദ്രിയസുഖങ്ങളും ശ്രദ്ധയുള്ളല്ലാ; അനശപരമായ സമൃദ്ധിദാന സ്വപരപത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ജ്ഞാനമാണ് അത്യുത്തമമായിട്ടുള്ളത്; തൻമുഖം ഉണ്ടാകുന്ന നിവികാശരൂപമാണ് യഥാർത്ഥമായ സൗഖ്യം; ആ സൗഖ്യമാണ് മനുഷ്യജന്മംകൊണ്ടു നേടേണ്ടത്; ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശ്രദ്ധയും ശ്രമവും ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ സാഫല്യത്തിന് ഉതകുന്നതായിരിക്കണം; ഇതായിരുന്നു പുരാതന ഭാരതീയാഭിജ്ഞാനരുടെ അഭിമതം. ഈ മതപ്രകാരം സാമാർത്ഥികവും അധ്യാത്മികവും ആയ അഭിവൃദ്ധിയെ അവർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലമായി ഗണിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ, ഇവയെ ഇപ്പോഴും വിദ്യാഭ്യാസോദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവ അത്രത്തോളം പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നില്ല. മരണാനന്തരം അത്മാവിനുണ്ടാകേണ്ട നിത്യാനന്ദത്തെമാത്രം ജീവിതോദ്ദേശ്യമായി കരുതിയാൽ പോരെന്നും ഈ ലോകജീവിതത്തിൽ അത്മാവിന് ശരീരം അത്യാന്താപേക്ഷിതമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ അയതിന്റെ സുഖത്തേയും അതിനാവശ്യമായുള്ള ധനാദികളേയും കാര്യമായിത്തന്നെ കണക്കാക്കണമെന്നും അതുകൊണ്ട് പ്രാപഞ്ചിക (ഭൗതിക) ജ്ഞാനത്തിനും അതിലേക്കാവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഒരു നന്നത്രം കല്പിക്കേണ്ടതാണെന്നും ആണ് അധുനികന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും നവീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും പ്രധാനമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ ഈ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കുള്ള ഭിന്നഗതികളുടെ രൂപാന്തരം മാത്രമാണ്.

പുരാതനജാതീയരുടെ പരിശുദ്ധമായ വിദ്യാഭ്യാസാദർശങ്ങൾക്ക് ഏതാളുമായ വ്യതിയാനം സംഭവിച്ചത് പാരത്രികപരിജ്ഞാനത്തിന് പി

ന്നണിയിൽനിൽക്കുന്ന പാശ്ചാത്യരുമായുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിനുശേഷമാണെന്നു ഹിസ്സാനാണ് അധികവും ത്രായം. സംസർഗ്ഗംകൊണ്ടാകട്ടെ മറ്റുപരിതസ്ഥിതികൾ അന്നുസരിച്ചാകട്ടെ പരലോകപുനർജന്മനാദികാർയ്യങ്ങളിൽ ഒന്നുതടർക്കു് ഇപ്പോൾ വിശ്വാസം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു മനുഷ്യന്റെ പ്രയത്നഫലമാണ് അവനുണ്ടാകുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങൾ എന്നും അതിന്റെ ലബ്ധിക്ക് അന്യമായ ഒരു ജന്മമോ ലോകമോ അവശ്യമില്ലെന്നും അതിനാൽ ഇഹലോകകാർയ്യങ്ങളെ യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമമായ ധർമ്മവും ഇതു സാധിക്കുന്നതിനു് ധനവും ശരീരാരോഗ്യവും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തവയാണെന്നും ഉള്ള ബോധം ഇദാനീനനന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രബലപ്പെട്ടതുകൊണ്ടി. തൽമൂലം, പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസാദർശങ്ങൾ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളാണെങ്കിലും ഏതൽക്കാലദേശവിശ്വാസാഭ്യവസ്ഥകൾക്ക് അനുരൂപവും അവശ്യവും അയിട്ടുള്ളതു്—കാലത്തിനടുത്ത കോലമായിട്ടുള്ളതു്—നവീനവിദ്യാഭ്യാസമാണെന്നതന്നെ സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടു് ഇതിനെ സാധൂകരിക്കുന്ന വല്ല സംഗതികളും ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കാം.

ശാസ്ത്രീയകലകൾക്കുള്ള പ്രാബല്യം അധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിലുള്ള ഒരു വിശേഷഗുണമാകുന്നു. ശാസ്ത്രീയമായ അദ്ധ്യയനംകൊണ്ടു് ഒന്നിന്റെ കാര്യകാരണഘടനകളെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായ ബോധം ലഭിക്കുന്നതിനാൽ പ്രവൃത്തികൾക്കു് ധൈര്യവും, കൂടുതലായ പ്രാപ്തിയും ഉണ്ടാകും. തന്നിമിത്തം കൃഷി, കച്ചവടം, കൈത്തൊഴിൽ മുതലായവയ്ക്കു് ശാസ്ത്രീയമായ ജ്ഞാനം വളരെ ഉപയോഗപ്പെടുന്നതാണ്. എന്നാൽ മുൻകാലങ്ങളിലും ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ഈവക തൊഴിലുകൾക്കു് സഹായിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. പക്ഷെ, അക്കാലങ്ങളിൽ കേവലം അനുഭവങ്ങളെമാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ ചില സ്വഭാവവിചിത്രങ്ങൾ മാർഗ്ഗമായുള്ള തത്വജ്ഞാനമായിരുന്നു സിദ്ധിച്ചിരുന്നതു്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഭാരതഭൂമിയുടെ ഫലോൽഗമപ്രകൃതിയും നിരോധശൃംഖലകൾ മിതത്വവും ഭൗതികതത്വബോധത്തിന്റെ അഭാവംനിമിത്തമാണായിരുന്ന നൂനതയെ അന്നു നിയന്ത്രണംചെയ്യാമിരുന്നു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ, ലോകാധിപകരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഭൂമിയിലുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളിൽ പല മാറ്റങ്ങളും ഉഭവാക്കത്തക്ക പ്രയോഗങ്ങൾ കാര്യകാരണബോധത്തോടുകൂടി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് പല സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇതുകൂടാതെ നിരന്തരമായ ഫലപ്രദാനംകൊണ്ടു് ഭൂമിയുടെ ഫലോൽഗമപ്രകൃതിക്കു് സഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു നതയും അമിതമായി വളർച്ചകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ അവശ്യങ്ങളും ശാസ്ത്രീയപ്രയോഗങ്ങൾകൊണ്ടു് തൊഴിലുകൾ അഭായകരങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ഉണ്ടാകുന്ന ഉയർന്നതരത്തെ നമുക്കു വ്യക്തമാക്കിത്തരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടല്ലോ.

ജാതിമതഭേദമെന്തു ഏവർക്കും പങ്കാകാളെന്നതിനു് സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതിനാൽ നവീനവിദ്യാഭ്യാസം ഭാരതീയരുടെ പൊതുവേയുള്ള ഉൽഗതി

ക്ക് അത്യന്തം ഉപകരിക്കുന്നു. പണ്ട് പ്രാചീനമുള്ള മതാനുസാരികളും വർഗ്ഗക്കാരും ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം തങ്ങൾക്കുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതായി ഗണിച്ചുവന്നതിനാൽ താണനിലയിലുള്ളവരുടെ ഉന്നമനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം അടഞ്ഞിരുന്നു. മതസംബന്ധമായ അന്ധവിശ്വാസവും പരസ്പരപ്രതികൂലവും ഉഭയരുടെ സ്വാർത്ഥപരതയെ ക്രമാതീതമായി അനുകൂലിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ മതപരിശീലനങ്ങൾക്ക് പാഠശാലകളിൽ ഒരു പ്രത്യേകസമയമോ സൗകര്യമോ നൽകിയിട്ടില്ലെന്ന മാത്രമല്ല, ഏതുജാതിമതസ്ഥനാകും അവരുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ നോക്കാതെ പ്രവേശനം അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് ഏറ്റവും സ്തുത്യർഹമായ ഒരു നീതിയത്രേ!

എന്നാൽ മതപരിശീലനം ദോഷഭൂയിഷ്ടമായ ഒന്നാണെന്ന് മേല്പറഞ്ഞതിൽനിന്നും അർത്ഥമാക്കരുത്. മനുഷ്യലോകത്തിൽ മാനസികമായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകുന്നതിന് ഏറ്റവും സുകരമായ മാർഗ്ഗം മതവിശ്വാസവും മതപരിശീലനവും ആകുന്നു. ഈ തത്വത്തെ മഹാത്മാർ ആരും വിസംഭവിച്ചിട്ടില്ല; പക്ഷെ, യഥാർത്ഥമല്ലാത്ത യാതൊന്നും അതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കരുതെന്നാണ് അവരുടെ ഐക്യകണ്ഠേന്ദ്രയുള്ള അഭിപ്രായം. ഒരോ ദീർഘദർശികളുടേയും പ്രവചനങ്ങളെ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും, സ്വാർത്ഥപരതയ്ക്കനുസരണമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചുനടക്കുകയും, സാരംഗ്രഹിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് മതപരിശീലനവും തൽഫലവും ആവുകയില്ല. ഇന്ന് ലോകത്തിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതും സംഭവിക്കുന്നതും ആയ സകല ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾക്കും കഷ്ടതകൾക്കും നിദാനം മതബോധത്തിന്റെ അനാശാസ്യതയാകുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ഉദാരമതികളായ അവതാരപുരുഷന്മാരുടെ നിരന്തരപരിശ്രമങ്ങളാൽ ഉരുവിട്ടു വളന്ന് വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മതകോടികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു പ്രത്യേകമതാനുഷ്ഠാനം അത്യന്തം ശ്രമാവഹമായിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും, അനർത്ഥങ്ങളായ അചാരങ്ങളാലോ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളാലോ അലങ്കോലപ്പെടാതിരിക്കുന്നപക്ഷം, അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ്.

മേൽപറഞ്ഞ ചയ്ക്കുനടനരണമായിത്തന്നെ പാഠ്യവിഷയങ്ങളുടെ വിവിധതപവും ഓരോ വിഷയത്തിന്റേയും വ്യാപ്തിയും ഓരോ ആവശ്യങ്ങളാൽ ഇന്നു പണ്ടത്തേതിൽനിന്ന് വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അറുപത്തിനാലുകലകളിലും അതിനിപുണന്മാരായ മഹാത്മാർ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന എന്നപറയുന്നതിനേയും പണ്ടത്തെ ചില കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും ആധുനികസാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കത്തക്കവണ്ണം വിശിഷ്ടങ്ങളാണെന്നുള്ള വിഭജനമതമെന്നതും വിസ്മയിപ്പോ ധിക്കരിപ്പോ പൂർവ്വവിചിന്തയോ ഇവ അഭിപ്രായം. പലതരത്തിലുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ ഏകകാ

പത്തുള്ള അഭ്യസനം പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സർവസാധാരണമായിരുന്നില്ലെന്നു ഇതിന് അർത്ഥമാക്കേണ്ടതുളളു. ഇതുപോലെതന്നെ, ഗവേഷണചതുരന്മാരായ തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ നിരന്തരസമ്പർക്കത്താൽ നവനവങ്ങളായ അനവധി ആശയങ്ങൾ അടിക്കടിച്ചെത്തു് ഓരോ വിഷയത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയും അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ പരിമിതിയും പൂരാതനകാലത്തേക്കാൾ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു വക്തവ്യമത്രേ.

ഭാഷാവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രത്യേകമായ ഒരു സംഗതിയും ഇവിടെ പറയാനുണ്ട്. മുൻകാലങ്ങളിലെ ഭാഷാഭ്യസനം ഒരു മഹാകവിയുടേയോ ഗ്രന്ഥകാരന്റെയോ ആശയവിശേഷങ്ങളും മനോധർമ്മവൈചിത്ര്യങ്ങളും മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം ഓരോ കൃതികളും സദസഭിഭാവചന്ദ്രികയായ മുഴുവൻ അധ്യയനം ചെയ്തായിരുന്നു. ഇക്കാലങ്ങളിലെ സമ്പ്രദായം ഇവക കൃതികളിൽ ഏതെങ്കിലും ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു് അഭ്യസിപ്പിക്കുകയാണ്. ഇവയിൽ ഏതു രീതിയാണ് നല്ലതെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽതന്നെ പക്ഷാന്തരമുണ്ട്. ഓരോ ഭാഗക്കാരെയും യുക്തിയുക്തങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളെ സവിസ്തരം പ്രസ്താവിക്കുന്നതിന് അസൗകര്യങ്ങളും സംക്ഷേപിക്കുന്നതിൽ അനൗചിത്ര്യവും ഉള്ളതിനാൽ തൽക്കാലം അതിന് ഒരുങ്ങുന്നില്ല.

പ്രാചീനവും നവീനവുമായ വിദ്യാഭ്യാസങ്ങളുടെ രീതികൾക്ക് പൊതുവിൽ സാരതരങ്ങളായ അനവധി വ്യത്യാസങ്ങൾ വേറായുമുണ്ട്. പ്രാചീനരീതി വിദ്യാർത്ഥികൾ ആചാര്യന്മാരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ താമസിച്ചു്, അവരുടെ ശുശ്രൂഷാകൃത്യം നിർവഹിക്കുന്നതിനിടയിൽ സൗകര്യംപോലെതന്നെ ഉപദേശങ്ങളും അഭ്യാസങ്ങളും കൊണ്ടു് ബ്രഹ്മചര്യവസ്ഥ കഴിച്ചുകൂട്ടിയശേഷം ഗുരുദക്ഷിണയും ചെയ്തു് അനഗ്രഹവുംവാങ്ങി പിരിയുന്ന 'ഗുരുക്ഷലവാസ്'മായിരുന്നു. ആധുനികരീതി, പൊതുവായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള പാഠശാലകളിൽ അധ്യാപനാധ്യേതൃക്കൾ ഹാജരായി ദിവസംപ്രതി ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പാഠങ്ങളുടെ അധ്യാപകാദ്ധ്യയനങ്ങൾ നിശ്ചിതസമയം കൊണ്ടവസാനിപ്പിച്ചു് പിരികയും, ഓരോ വർഷംകൊണ്ടോ നിയമാനുസൃതമായ മറ്റുകാലാവധികൊണ്ടോ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ക്രമോന്നതമായ ഓരോ പടികളേയും യഥാക്രമം തരണം ചെയ്തു് വിദ്യാലയം വിട്ടുന അവസരത്തിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അഭ്യാസത്തിന് അഥവാ ജയിച്ചിട്ടുള്ള പരീക്ഷകൾക്ക് സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളും (സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളും) വാങ്ങി ബ്രഹ്മചര്യവസ്ഥ പുത്തിയാക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുതാണ്.

ഗുരുക്ഷലവാസത്തിന്റെ ഒരു മഹായ അഭ്യാപി സംഗീതവിദ്യയുടേയും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റേയും അഭ്യസനവിഷയത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. പ്രാചീന

നകാലങ്ങളിൽ വണ്ണശ്രമധർമ്മങ്ങൾക്ക് പ്രാബല്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാലും, ബാഹ്യാഭ്യന്തരകലഹങ്ങളുടെ അധികൃത്താൽ രാജ്യസംരക്ഷണത്തിലൊഴി കെ വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായ അന്യവിഷയങ്ങളിൽ ഭരണാധികാരികളുടെ ശ്രദ്ധ പതിയുന്നതിന് സൗകര്യമില്ലാതിരുന്നതിനാലും ഈ രീതി ഏറ്റവും യോജിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ സൂര്യശാമിക്കും പ്രവേശിക്കാൻ പ്രയാസമായിരുന്ന വൻകാടുകൾക്കൂടി വലിയനഗരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു്, വിശിഷ്ട, ഭരണാധികാരികൾക്കുതന്നെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു ഈസന്ദ്രഭാരം മിതമാകും. ഉപകാരശൂന്യവും ഇത് സർവ്വസാധാരണമാക്കിത്തീർക്കുന്നതും അസാധ്യവുമാണ്. എങ്കിലും ഗുരുഭൂതന്റെ മാതൃകാപാഠം, എപ്പോഴുമുള്ള ഉപദേശം, സാഹചാരികളുടെ ഒരുമിച്ചുള്ള വാസം ഇവകൊണ്ട് അഭ്യുതാക്കളിൽ ഉളവാകുന്ന പ്രവൃത്തിഗുണവും സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യവും കൃത്യബോധവും ഈരീതിയുടെ വിസ്മരിക്കാൻ വയ്യാത്ത വിശേഷഗുണങ്ങളാണ്. എന്നുമാത്രമല്ല, വിദ്യാലയവുമാസഗൃഹവും ഒന്നുതന്നെ ആയിരിക്കുന്നതിനാലും അചാതുർന്റെ മേൽനോട്ടം സദാ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാലും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ജ്ഞാനം ഗാർഹികമായ കൃത്യങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് യഥാർത്ഥമായ വിദ്യാഭ്യാസം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. നവീനവിദ്യാഭ്യാസരീതിയാകട്ടെ പരീക്ഷാവിജയസൂചകമായ ഒരുസാക്ഷ്യപത്രത്തെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കി തമിടുന്നതിനാൽ ഇപ്പറഞ്ഞ അഭിവൃദ്ധിക്ക് ഉപകരിക്കുന്നതല്ലെന്നും അത് ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തെ അമൂലാഗ്രം ദുഷിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നൂതനതയാണെന്നും പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാർ പറക്ക അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ നൂതനതയെ, അതായത്, വിദ്യാലയസിദ്ധമായ ജ്ഞാനത്തിന്റെയും ഗാർഹികമായ ആചാരത്തിന്റെയും പരസ്പരവൈപരീത്യത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ആലോചനയിൽപ്പെട്ടിട്ട് കുറേനാളായി. ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാലയങ്ങളുടെ കായ്ത്തിൽ നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്ന 'ഫോസ്റ്റൽ' ഏപ്പാട് ഈ ആലോചനയുടെ ഫലമാണെന്നു പറയാം. മറ്റുവിദ്യാലയങ്ങളുടെ കായ്ത്തിലും ഇത്തരം പ്രവൃത്തികൾ ആരംഭിക്കുന്നത് ഉത്തമമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇതിനു പലവൈഷമ്യങ്ങളേയും നിവാരണം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. മഹാത്മാഗാന്ധി, രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ അഭിയായ ചില ലോകമാന്യന്മാർ പണ്ടത്തെ ഗുരുകലവിദ്യാഭ്യാസരീതി ഇക്കാലത്തു് എത്രത്തോളം ഫലവത്തായിത്തീരുമെന്ന് പരീക്ഷിക്കുന്നതിനായി അരീതിയിലുള്ള ചിലവിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അതിൽനിന്നും ഏറ്റവും അഭിലഷണീയമായ ഫലം സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഉള്ളതും ഗതി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്മരണീയമത്ര.

ഓരോസംഗതിയും വിദ്യാർത്ഥികളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാരംഭരീതിയും ഇന്ന് പണ്ടത്തേതിൽനിന്നും ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിവാസം സ

ഭാ അപ്രാപകനാരുമില്ലതന്നെ ആയിരുന്നതിനാൽ സൗകര്യംപോലെ യും സന്ദർഭാനുസരണമായും ഓരോകാര്യങ്ങളെ ദൃഷ്ടാന്തപൂർവ്വം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് പൂരാതനകാലങ്ങളിൽ സാധിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ, ഇക്കാലത്തെപ്പോലെ ഓരോന്നും അതുടിച്ചിലും രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള സൗകര്യം അക്കാലത്തില്ലായിരുന്നതിനാൽ മിക്കവാറുംകേട്ട് ഉരുവിട്ടതന്നെ എല്ലാ സംഗതികളും എപ്പോഴും ഹൃദിസ്ഥമാക്കി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതോരം അപ്രായോജനമുള്ള ആത്യന്തം വിഷമിപ്പിച്ചിരുന്നു. 'പുസ്തകത്തിലെഴുതിയ' ആവശ്യങ്ങൾക്കുപകരിക്കാത്തതിനാൽ ഈസമ്പ്രദായം ഗുണപ്രദവും ധാരണാശക്തിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്ക് ഉതകുന്നതും ആയിരുന്നെന്നുസമ്മതിക്കാം. പക്ഷെ, ഓരോദിവസവും പഠിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളും പഴയഭാഗങ്ങളും പഴയപാഠങ്ങളും നിത്യം ഉരുവിക്കേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ ഈരീതിവിദ്യാഭ്യാസനം കുട്ടികൾക്കു ശ്രമാവഹരമായിത്തോന്നുവാനും അതിൽ അവർക്കു അഭിരുചിയില്ലാതാകാനും ഇടയാക്കിയിരുന്നു.

അനന്തരം, ഇടക്കാലത്തു് —നാട്ടുഴുത്താശാസ്ത്രത്തെ പ്രാബല്യകാലത്തു്—വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിലുണ്ടായ ഒരുപരിവർത്തനം മുൻപറയപ്പെട്ടപ്രാചീനരീതിയുടെ ഒരു ദൃഷ്ടിച്ചുരുപാലും ചില നിസ്സാരഭോഷങ്ങൾമാത്രം സംയുക്തമായിരുന്ന ആ രീതിയേക്കാൾ തുലോം പരിഭാപകരവും ആയിരുന്നു. അക്ഷരാർത്ഥം അക്കങ്ങളുംമറ്റും ഓർമ്മശക്തികൊണ്ടുമാത്രം പ്രയോഗിക്കത്തക്കരീതിയിലായിരുന്നു അവരുടെ അഭ്യസനം. അക്ഷരാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു ചില ചെറിയപദങ്ങൾ വായിപ്പാനുള്ള പ്രാപ്തി 'ശിഷ്യ'ക്കുണ്ടായാൽ 'യന്ത്രജ്ഞാനദയാസിന്ധോ' എന്ന് അമരത്തിലോ, 'ശ്രീപതിപ്രണിപത്യാഹം' എന്ന് കാവ്യത്തിലോമറ്റോ കൈവയ്ക്കുകയായിരുന്നു, ഭാഷയെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അവരുടെ പതിവു്. ബാലന്മാരാകയാൽ ഇവയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്തെന്നോ അർത്ഥമെന്തെന്നോ ഗ്രാഹിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. വല്ലവരും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നപക്ഷം 'അല്പസ്തുകികക്ഷമാല' എന്നതിന്നു 'അല്പൻറസ്തുകികക്ഷമാല' എന്നും 'രമാ, മംഗലദേവതാ' എന്നതിന്നു 'രാമൻറ മംഗലദേവത' എന്നുംമറ്റും ചില അബദ്ധവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനല്ലാതെ പഠിപ്പിക്കുന്നവയുടെ താല്പര്യം—അർത്ഥം—പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിന്നു് ഈ ആശാസ്ത്രം ശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല. അർത്ഥഗ്രഹണമില്ലാത്തതിനാൽ അബദ്ധമായും ബുദ്ധിമുട്ടിയും ആണ് കുട്ടികൾ ഇവയെ കാണാപ്പാഠമാക്കുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികൾ 'എഴുത്തുകുളരി'യെ വെടിയുന്നതോടുകൂടി ശിഷ്യയെ ഭയപ്പെട്ടുമാത്രം ഹൃദയത്തിൽ പാക്കുന്ന ഈവക വിദ്യകളും വെളിയിൽ ചാടിപ്പോകുന്നു. കണക്കു്, ജ്യോതിഷം ഇത്യാദി ഉതരവിഷയങ്ങളുടെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിലെ ബോധനാരിതിയിലും മേൽപറയപ്പെട്ട മിക്കഭാഷങ്ങളും അടങ്ങിയിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം പ്രാചീനരീതിയിലുള്ള ഭാഷങ്ങളായി ഗണിച്ചുകൂടാ.

വിദ്യാത്മികളെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ ഓരോന്നും ഗ്രാമീണിക്കുന്നതിന്നു ആധുനികരീതിതന്നെയാണു് പ്രാചീനരീതിയേക്കാൾ ഫലപ്രദമായിട്ടുള്ളതു്. എപ്പോഴും കളികളിൽ ഉത്സുകനാരായ ബാലന്മാരെ മുഷിപ്പിക്കാതെ സരസമായും, എളുപ്പം ഗ്രഹിക്കത്തക്കവണ്ണം ലളിതമായരീതിയിലും, കളികളോടുകലത്തിലും, വിവിധങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ മാറിമാറി സ്വീകരിച്ചും വിദ്യാഭ്യാസസിദ്ധിച്ചുതുടങ്ങണമെന്നാണു് മനുശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെ മതം. ഈമതം അനുസരിച്ചുതുടങ്ങുന്നയാണു് ബാലന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസനവിഷയത്തിന്നു വിജയികളായിത്തീർന്നെന്നു ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഇപ്പോൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചട്ടവും. ഈ ചട്ടപ്രകാരമുള്ള രീതികൾ വിദ്യാത്മികളുടെ എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള മനുശക്തികളേയും പോഷിപ്പിക്കത്തക്കവയാണു്. വിശേഷിച്ചു് അധികശ്രമംകൂടാതെയും, രസകരമായവിധത്തിലും കാര്യങ്ങൾ സുഗ്രഹമാകുന്നതിനാൽ അവർക്കു് പഠിത്തത്തിലുള്ള അഭിരുചി വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. പണ്ടത്തെപ്പോലെ സാമദാനാദ്യപായങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാതെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകുന്നതിന്നു് കുട്ടികൾ ജാഗരൂകന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നതുതന്നെ പ്രസ്തുതരീതിയുടെ പത്തിലൊരംശമെങ്കിലും പ്രയോഗത്തിൽ വന്നിട്ടാണെന്നു വിശ്വസിക്കാം.

മാതൃവായനക്കാരേ! മേൽപ്രസ്താവിച്ചതിൽ മിക്കസംഗതികളും ഓരോ പ്രത്യേകലേഖനങ്ങൾക്കു വകയുള്ളവയാണു്. എങ്കിലും, സംക്ഷിപ്തമായ ഈവിചിന്തനംകൊണ്ടു് സാമാർത്ഥ്യവും അർത്ഥവും, അതു വളർച്ചയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാചീനവിദ്യാഭ്യാസം തുണയ്ക്കുന്നു എന്നും ഇപ്പോൾ സർവ്വജനങ്ങളുടേയും ശ്രദ്ധയെ നിശ്ശേഷം ആകർഷിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ സ്തുത്യർഹമാകുവണ്ണം വിജയംനേടുവാൻ മനുഷ്യരെ പശ്ചാപ്തരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന്നു, 'ഏഴിൽ' കാണുന്നതുപോലെ 'പയററിപ്പാ' പ്രകടിപ്പിച്ചാൽ നവീനവിദ്യാഭ്യാസരീതി ഉപേക്ഷിക്കുന്നതാണെന്നും സ്പഷ്ടമായിരിക്കുമല്ലോ.

ചന്ദ്രോത്സവം.

നാലാംസർഗ്ഗം.

തൂട്ടു

൧൩൯

തൃജഗതിപുഷ്പ് ചൊങ്ങുമാനീനേതുവകുപ്പി
നവകവലയമാളാമ്മാറിവമ്മാണിഞ്ഞു
സരസമൊരുസമൃദ്ധന്തനപി! കൺമിക്കൊരും
പുനമിതുതരിതവില്പാചാസിനോഭൂസുരേന്ദ്രാഃ

൧൪൦

ഹരനയനമുതലാശ്ചമുഖമണ്ണൊരുമൊന്നും
പുനരപിതന്നഭാജാമാത്മനാദർശയന്തഃ
ചിലശിരകൊടിമുനിദ്രാസതേതനപിവിണാ
മുഖരിതദിശമൈരാണിക്കുളംഗ്രാമമേഷാം.

൧൪൧

ഉടവിലണിയുമോരോഭൂഷണാനാംപ്രഭഭി-
ന്നുളിനവിശിഖടാഹ്വതനന്ദോതയന്തഃ
ചിരരിതതരയേരന്തനമേഷാംചിമുഴി-
ക്കുളമിനിയനിവാസന്തനപിഭിമ്മണ്ഡിതാനാം.

൧൪൨

മണമിളകിനമഞ്ഞമേലുരുംകുംകമപ്പു-
പ്പുടയുമുലിജ്ജ്വലന്താനിനോടൊന്നസംബ്രം-
ഹതചരതിജ്ഞനോമപെന്നിയർഗ്രാമമേഷാം
നിവരനമിവരർ തുണത്തമാനാംജനാനാം.

൧൪൩

ഉരവെഴുകി ഭൂഷാതാലാസാംപ്രഭാവൈ-
രിളവെയിലഭിരാമദർശയതിന്നിവിമെ
ശിനമണസമാക്കൈർബ്ബാലഭൂമോകപാലൈഃ
ശശധരമണിമാലാംപശ്ചാത്താമനോജ്ഞ

൧൪൪

തേളിവിനൊടൊരിളക്കം കാൺവലത്തേമലത്തേ-
ഞ്ചൊഴികളുതുമനോജ്ഞാമനപിതാജീവനാമൈഃ

പയകിനപരമിദോരത്സവനപട്ടികയാ
പവരമുപകാരേതപോ നിതല്ലോ പരന്നു.

൧൦൫

കനകമണിമയ്യെലർഭൂഷണാനാമാരോരോ
പരിശുദ്ധരമീഭീർല്ലോകമാരോളയന്തഃ
മിലിതതരരേവീമന്ദമിന്ദ രളിന്ദ
പനിമരിമുഖി! കോഴിക്കൊടമീഷാനിവാസം.

൧൦൬

സുമുഖി! സുരഭേന്തിസൈപരമാരാകടംബം
മധുകേവിതയാലോരംഭിവാന്തേവസന്തഃ
നിരുപമമിലജ്ഞാദിനിർമ്മത്സരാണാ
നിവരമിനിപ്രപള്ളിക്കുന്തേയാമമീഷാം.

൧൦൭

തൃപ്തവരിതൃപിംഗാപനതഃസ്രാകാസ്മു
മഗധജനമിതെല്ലാഞ്ചൈകുണ്ഠാഭാപ്യാഃ
ഗണമിതൃപഥികാനാമുണ്ഡിനീനാംഗണമ്മ.
ററതുവതുരഥാരഃ (?) പൂണ്യഃകോസലാനാം.

൧൦൮

ഘരിസുമധുരമസ്രാമേദിനീവെണ്ണിലാപോ
ഭവയർപെരുമാളാഭേരണബ്രഹ്മാത്യാം
കളമൊഴിനിജയാത്രാംകുക്കുടാനാംവചോഭി
സ്സുവിനയമറിയിച്ചുകൊണ്ടുയാതാത്രിമാമാ.

൧൦൯

തദനനജനിഷോധാകാലമാരോഭയന്തോ
മധുമധുരവഃചാഭിമാനീനീഭിസ്സമേതാഃ
ഈവരൂതിജനാനാംബോധയന്തോരസാസ്യാ
മധുരമധുരമസ്മേഷ്ടിദാശായകുസ്മാം.

൧൧൦

ജയജയതഗദാനന്ദാംബുധൈർജഹ്നുരകന്യാ
ജലവിമലയശസ്തോമാർദ്ദിതാരോഷലോകൈ
കുസുമവിശിഖചുഡാഭംക്രിമേമംഗലാംഗീ
നയനകുളർനിലാപോഭേദിനീവെണ്ണിലാപോ.

൧൧൧

ശതചലമരിദേഷാമന്തജാതാസുരാമാ
സമുപസരതിനാഥേതനപിനീമെന്നപോലേ.

നന്മനച്ചുമിദാനീന്നിതുറന്നിടുപൊൽത്താ-
മരനറുമലർപോലെമേടിനീവെണ്ണിലാവെ.

൧൫൨

സുമുഖി! കുളർ നിലാച്ചുമ്മദിനൃത്സവങ്ക
ശൃംഗുഗണപരിവാരാജീവനാഥനസാകും
തപമിവപുതിയസൗഖ്യമെല്ലെമെല്ലെന്നടങ്ങി
ചരമശിഖരിശൃംഗേമേടിനീവെണ്ണിലാവേ.

൧൫൩

ഇതുകമലിനീമുഗ്ദ്ധാസാദരംഗീതമാക
ണ്ണയതിമധുകരാണാംമദ്രമഞ്ജുലപനീനാം
നളിനമുഖമിളക്കിക്കിഞ്ചിദിന്ദ്രചരമ്യം
തപമിവചരണഭാജാമേടിനീവെണ്ണിലാവെ.

൧൫൪

വസുമതികലശൈരപ്പോർളങ്കൊങ്കതന്മേ
ലുടനിലുവെയിലെന്നുംകങ്കമംഭെടങ്ങണിഞ്ഞു്
അമൃതകരസപശ്ചാത്തപത്കൃതാരൂപാടുകാമാ
സമുചസരതിനാഥേമേടിനീവെണ്ണിലാവെ.

൧൫൫

ഇതിമധുരവചോഭിവന്ദിഭിസ്തുയമാനാ
സവിനയമെഴുന്നീറമ്മേടിനീവെണ്ണിലാവെ
കതിചയപരവാരാപോയ്ക്കളിച്ചിന്ദുബിംബം
തൊഴുതണിഗൃഹമാഗാതുണ്ണമണ്ണൊരുമാക്കി.

൧൫൬

തെളിവിനൊടപയാതന്നാലഃശരാത്രമേവ
മ്മതിമുഖി! പുനരഞ്ചാംചാസരേസംപ്രവൃത്ത
വരയുവതിവിഭ്രഷാരതാഭസംപ്രാദാമൈ
രിവകിമപിമുവന്തുബിംബമംഭോജുബന്ധോ

൧൫൭

അപരജലധിമീതേയഃതചെന്തിക്കണക്ക
ടിവസകരകരാളീപാടലാഭ്രന്മനോജ്ഞ
കടൽനടുവിൽവിളങ്ങുംവിദുമശ്രീമയുഖാ
വലിവിധതിവിചങ്ങല്ലൊങ്ങിനിലുന്നപോലെ.

൧൫൮

അഹിമകിരണബിംബംപാടലേനാത്മഭാസ
പരിഗതമപരാദേരുത്തമാംഗൈവിളങ്ങി

തെളിവെഴുതിയവനിട്ടുപെഴുംചെയ്തതെ -
പ്പുതുമതുലർവിങ്ങിത്തിങ്ങിനിൽക്കുന്നപോലെ.

൧൩൯

പുതിയകനകവണ്ണപൂണ്ണരോളപ്രവാഹം
തെളിവിനൊടപരാദ്രുചെന്തൊഴുന്നനേരം
വരണപുരപുരസ്സീമാളികാതാഴികപ്പൊൻ
കുടമിവരവിഞ്ചിംബംജാതമലം കുന്നാലും.

൧൪൦

ചരമശിഖരിപീഠോടലന്നാളികേരം
ഭൃമണിവലയരൂപംചെയ്തവികുന്തിനധാരം
ജഗതികുരുതിരപ്പിച്ചീടിനാൻചുടൊഴിപ്പാ-
നഖിലഭവനജാമന്തിയാംമന്ത്രവാദി.

൧൪൧

തദനതപനഞ്ചിംബംചാതിമുങ്ങുന്നനേരം
പരമപരസമുദ്രവിദ്യാഭംവിളങ്ങീ
കനകകലശമിന്ദോരുസവേസൽക്കരിപ്പാ-
നപാത്രമിവലക്ഷ്യഗ്രാമദിനീചന്ദ്രികായാ

൧൪൨

അരുണജലമൊലാവാസസാലംകൃതാംഗീ
തിമിരചികുരാജത്താമപ്പുണ്ണാഭിരാമാ
നളിനമുകുളമെന്നുംപോരിളക്കൊങ്കുരുകൊ
ണ്ടലമകുരുതസന്ധ്യാശീതജനോഃ സപതും.

൧൪൩

വിരവിനൊടപയാതേവാസരധീശരേഖോ
നജനിതിമിരമാലാദികുസുധാസുസാന്ദ്രാ
ദിനകരകിരണാനമൃഷ്ണമണാപിശാചകും
കമലമുഖികരിഞ്ഞിട്ടാശുകാണായപോലെ.

൧൪൪

തിമിരമദനജശ്രീമസ്തകാഞ്ചലവിന്ദു
പ്രതിമമുസുസമുഹംപ്രോമരംഗേവിളങ്ങീ
ശശിമുഖകുങ്കിന്ദ്രാമെയിൽമേപ്പുന്നനാനാ
ഭരണമണികൾപോലേയാമിനീനായികായാ

൧൪൫

തദനരതമലാശാകാരപ്പുണ്ണാവദാതാ
നമവേദമൃതാംശോശ്രീധൃവപ്രഭാഭിഃ

അമ്മമധുരവാ ചാമുസവംകുണ്ടുഞ്ചെ
നൂറുവെള്ളിവിതാനെന്തിമ്നൈരന്നപോലെ.

മനസ്

തെളിപ്പുടയകുഴക്കേട്ടിക്കിലെയടുത്തായ്
വിരവിലുതലനോവ രാസന്കരാഗ്രാഃ
വിധുമഹവിധിചാൺമാന്മുല്ലെട്ടും പുഷ്പകേതോ
രൂപെതകിനവെള്ളിപ്പൂക്കുടിക്കുറപോലെ.

“മേശസലപപ്പം.”

ഒരു നിരൂപണം.

മലയാളപണ്ഡിതർ അയ്യന്നൂട്ട സി. പി. ഗോപാലപിള്ള.

ഒരു പ്രാചീനകൃതിയെക്കുറിച്ച് “നിരൂപണം ചെയ്യാനൊരുങ്ങുന്നവൻ കവിയായും കവിതയേയും സ്തുതിച്ചിട്ടുവിഷയപ്രവേശം ചെയ്യേണമെന്നുള്ള ആധുനികസിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് ഞാനും അതിനാണാദ്യം ഒരുങ്ങുന്നത്. നമുക്കെന്നാമതായി കവിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചുതന്ന പരിചിന്തനം ചെയ്യാം. സാമാന്യജനങ്ങളെ ആദ്യമായി സാഹിത്യരസം അസ്വദിപ്പിച്ച കേരളകവി തുഞ്ചത്തു രാമാനുജനാഴ്വരക്കുനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലം വരെ, ജീവൽഭാഷയായിരുന്ന കൈരളി ഒരു സാഹിത്യഭാഷ കൂടിയായിരുന്നെന്നു അറിഞ്ഞിരുന്നവർ അധികമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാഹിത്യത്തിന്റെ ശരിയായ വ്യവസ്ഥിതരൂപത്തെക്കുറിച്ചറിവുണ്ടായിരുന്നവരും അപൂർവ്വമായിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പഴയ മലയാളകാലത്തിന്റെ ആദ്യനൂതങ്ങളിലുണ്ടായ രാമചരിതകണ്ണശ്ശരാമായണങ്ങളെക്കുറിച്ചൊന്നത്തരകാലത്തിലുണ്ടായ ചെറുശ്ശേരിയെക്കുറിച്ചൊരോഷാകവിതയെന്നപേരിൽ സംസ്കൃതപദപ്രചുരിതമായി പുറപ്പെട്ട ചമ്പുഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചൊരറിവുണ്ടായിരുന്നവരുമധികമുണ്ടായിരുന്നോയെന്ന് സംശയമാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലം വരെ ഭാഷ വ്യവസ്ഥിതമായ ഒരു പന്ഥാവിൻകൂടിയല്ല ചരിച്ചിരുന്നത്. തമിഴിന്റെ പിടിയിൽനിന്നും വിട്ടും എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തോടു പൂർണ്ണമായി യോജിക്കാതെയും ഒരു അപ്രവസ്ഥിത വൈതരണിയിൽക്കിടന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്ന ഭാഷ ഒരു നിശ്ചിതപന്ഥാവിനെയവലംബിക്കാതിരുന്നതിൽ അതുതരപ്പെട്ടവാനുമില്ലല്ലോ. കേരളനാടുകൾക്കു തമിഴുദേശങ്ങളോടുണ്ടായിരുന്ന അകലം—അഥവാ—സമ്പർക്കക്കുറവ് ഭാ

ഷയ തമിഴിന്റെ പിടിയിൽനിന്നും വിടുവിച്ചു. അതുബ്രാഹ്മണരെന്ന ട്രിയാനത്താൽ അറിയാപ്പെട്ടുന നമ്പൂരിമാരുടെയാതമനം ഭാഷയെ സംസ്കൃതവുമായി പരിചയപ്പെടുത്തി. സമ്പന്നന്മാർക്കു സമീപപ്രദേശങ്ങളിലെ ദരിദ്രന്മാരുടെ സഹായം തങ്ങളുടെ ജീവിതനിർവ്വഹണത്തിനത്രയുംപേക്ഷിതമാകയാൽ അവർ ദരിദ്രന്മാരെ സമ്പത്തിനനുരൂപമായവിധത്തിൽ സപാർത്ഥമുദ്ദേശിച്ചാ അനുകമ്പകൊണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ വിഭവപ്രാഭവം കാട്ടുവാൻ സഹായിച്ചുവരുന്നതു സാധാരണമാണ്. അതുപോലെ വിഭവപ്രാഭവത്താൽ പ്രപോഷിതയായ ടൈഗ്വാണിതന്റെ സമ്പർക്കത്തിനധീനയായ കൈരളിയെ സഹായിക്കാൻനാശപ്പെട്ടു. അദ്വൈതമാതം അത്യധികമായ അമിതശീലത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയെന്നും വന്നേക്കാം; ടൈഗ്വാണി സമ്പന്നനായിരുന്നു. അവർ അതുന്മാരുടെ ആദിമാവസ്ഥയിൽ വേദശാസ്ത്രവിഹാരങ്ങളാൽ യൗവനയുക്തയായി അനന്തരകാലങ്ങളിലെ കാവ്യനാടകാലകാരങ്ങളാൽ മധ്യപ്രായമതികൂരിച്ചു പരോപകാരത്താൽ നിർവാണപദംപ്രാപിപ്പാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. തന്മൂലമവർ ഉത്തരയിന്ധ്യയിലെ പല ജീവൽഭാഷകളുടേയും മാതൃസ്ഥാനം വഹിച്ചു കൃതകൃത്യയായി. കൃതകൃത്യജീവിതഭാരത്തെ ലഘൂകരിച്ചു അനന്തരകരണീയമാരായുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. വാൽകൃത്തിലെ കൃതാർത്ഥതപരേതികസൗഖ്യലബ്ധിയിലുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്കു മനസ്സുതിരിക്കുന്നു. ദേശസഞ്ചാരവും തീർത്ഥാടനവും മോക്ഷലാഭത്തിന്നു നിദാനമാണെന്നു ഹിന്ദുപുരാണങ്ങൾ ഉൽഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഹിന്ദുമതരഹസ്യങ്ങളെ സചേതസ്സാക്കിത്തീർത്ത ടൈഗ്വാണി വാൽകൃതികൃതമെന്നതാൽ ജീവിതാശംസിച്ചും പുത്രപൗത്രഭൃതേയത്തിൽ സത്തുഷ്ടയായും ജീവിതോദ്ദേശനിർവ്വഹണത്താൽ കൃതാർത്ഥയായും തീർന്നു. വാൽകൃം സാധികാരസ്ഥാപനത്തിന്നു വിചാരിച്ചുമാണല്ലോ. പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള അശക്തത അശ്രിതജനങ്ങളെ അകറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. മിക്കവാറുമേകാന്തജീവിതമവലംബിക്കേണ്ടതായും വരും. പഴയനിലയ്ക്കും വിലയ്ക്കും പാടേ മങ്ങൽഭവിച്ചേക്കാവുന്നതുമാണ്. വാൽകൃജീവിതം ജെയിൽ വാസത്തിന്നു തുല്യമാകയാൽ യൗവനകാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണയാലുദ്ദിപിതമാകുന്ന മനോവ്യാപാരം മരണഭയമായി വരികുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു സമ്പന്നനേക്കാം. അത്ഥഹത്യ മരണപ്രാപ്തിക്കു കാരണമാകയാൽ മോക്ഷേച്ഛാശംഭവം ദേശസഞ്ചാരംതന്നെ ശരണമായിക്കരുതുന്നു. പുണ്യസ്ഥലങ്ങളെ സന്ദർശിക്കേണമെന്നുള്ളതായിരിക്കുമവരുടെ അഭർശം. ഇതുപോലെ പലഭാഷകളുടേയും ഉത്ഭവത്തിന്നു കാരണമായിത്തീർന്ന ടൈഗ്വാണി വാൽകൃതികൃതമെന്നതിലുള്ള പ്രാബല്യക്കുറവിനാൽ മോക്ഷലബ്ധിക്കോയെന്നു തോന്നമാറ് ദേശസഞ്ചാരത്തിനാരുവെട്ടു. ഉത്തരഇന്ധ്യയിലെ പ്രാബല്യക്കോട്ടയിൽനിന്നും അവർ സേതുസ്താനത്തിന്നെന്നപോലെ ദക്ഷിണാപഥത്തിലേയ്ക്കുണ്ടു പുറപ്പെട്ടത്. ഊയവസരത്തിൽ കർമ്മഭൂമിയെന്നും ഭാർഗ്ഗ

വർഷംതന്നെ. മറ്റും വിരതുസന്മാദിച്ചിരുന്ന കേരളരാജ്യമെല്ലാമെത്രയും ആകർഷിച്ചു. ഭക്തിയുള്ള പുത്രന്മാർ മാതാവിനെ അനുഗമിച്ചു സഹകരിക്കുന്നതു സാധാരണമാണ്. വൃദ്ധയായ ആ ഞെഗർവാണി മാതാവിനെ മാറ്റുകേൾക്കുമ്പോൾനിന്നും കരകയറുവാൻ അനുഗമിച്ചുപുത്രന്മാരിൽ ഒരുവകക്കാരായിരുന്നു നമ്പൂരിമാർ. അവരെയാണ് മലയാളരാജ്യം ആകർഷിച്ചത്.

നമ്പൂരിമാരുടെ ആഗമനകാലത്തു മലയാളരാജ്യങ്ങൾ തമിഴ്‌ഭാഗങ്ങളുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിൽനിന്നും മോചിച്ചിരുന്നു. തന്മൂലം മലയാളഭാഷ തമിഴുമായി വേർപെട്ടു. സ്വകടംബത്തിലെ ചിലവിന്മേൽവിഭാഗത്തു വസിക്കുന്ന ഒരു ശിശുവിന്റെ അവസ്ഥയാണ് ആ കാലത്തുഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നതു. അന്യനാട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന ബാലന്റെ കൾലാപേക്ഷണത്തിനായി കുടുംബത്തിൽനിന്നും രക്ഷിതാക്കൾ കൂടെക്കൂടെ വന്നു വേണ്ട കാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചുപോകുന്നതുപോലെയുള്ള അവസ്ഥയായിരുന്നു തമിഴുമലയാളനാടുകളുടെ സമ്പർക്കം ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. മറ്റുനാട്ടിൽതാമസിക്കുന്ന സ്വകാര്യനിവഹണത്തിന്നുപ്രാപ്തനായകുട്ടി വേണ്ടപ്പെട്ടവരുടെ സഹായസഹകരണങ്ങൾ പെട്ടെന്നുസ്ഥിരപ്പെടാൻ അത്യധികമായശ്രമങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഈ ശ്രമംഭവം ഒരുപക്ഷേ നിവൃത്തിയിന്നും കാരണമായേക്കാം. അഥവാ മറ്റൊന്നാരുടെ മറ്റൊന്നുസ്ഥിതിയെ പാലിവിട്ടുപോയതിനെ പ്രാപിച്ചുവെന്നും വന്നേക്കാവുന്നതാണ്. അത്യധികമായ ആപത്തിപ്പെട്ട വലയുന്നവർക്കു അനുഷ്ഠാനികമായിട്ടെങ്കിലും ഒരു സഹായിയുണ്ടാകുന്നതായിട്ടാണ് സാധാരണകണ്ടുവരുന്നതു്. ഇതുപോലെ ഭാവിവശാതത്തിൽ ജനിച്ച കേരളനാട്ടിൽ വളരുവാൻതുടങ്ങിയ ഭാഷയ്ക്കു ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മാതൃസംരക്ഷണയിൽ വളരുവാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ അവിചാരിതമായുണ്ടായ വിധേയം—അഥവാ രാജ്യസ്ഥിതികൾക്കുണ്ടായ പരിവർത്തനം ഭാഷയെ ദാരിദ്ര്യസാഗരത്തിൽ മുക്കി അഗതഭാവമാക്കിത്തീർത്തു. മാതാവിങ്കൽനിന്നു കെട്ടുപിടിച്ചുപോലും കിട്ടാതിരുന്ന അവർക്കു ക്ഷുൽപിപാസാഭിക്ഷകളാൽ പീഡിതയായി രോദനംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിലായിരുന്നു ദേശാടനത്തിന്നു പുറപ്പെട്ട ഞെഗർവാണി കേരളരാജ്യം സന്ദർശിച്ചതു്. കൈരളിയുടെ രോദനം അവളെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. കുട്ടികളോടു സഹതപിക്കാത്തവരായി ആരുതന്നെയുണ്ടായിരിക്കയില്ലല്ലോ. തന്മൂലം അശരണയായ ഈ കുട്ടിയെ സഹായിക്കുവാനും വർദ്ധിപ്പിച്ചുവെക്കുവാൻ മലയാളരാജ്യം വൃദ്ധയായ ആ മാതാവിന്റെ താമസത്തിനനുയോജ്യമായിരുന്നതിനാൽ തള്ളിയില്ലാത്ത ആകട്ടിയെ തള്ളയാകുന്നതുവരെ തന്റെ അധീനതയിൽ വെക്കുവാൻ അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ഇപ്രകാരമാണു സംസ്കൃതം ഭാഷാസംരക്ഷണകൃത്യം കഴിയുവാൻ.

ചുറ്റുനാൽ അക്കാലത്തു് സംസ്കൃതത്തിനും മലയാളത്തിനും തമ്മിൽ വ
 ഖിയ അന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. വിഭിന്നാചാരങ്ങളോടുകൂടിയ രണ്ടു മതക്കാരു
 ളെ ഐക്യം വളരെക്കാലം കൊണ്ടുമാത്രമേ ഏകീകൃതമായിത്തീരുകയുള്ള
 ല്ലോ. ഈ കാരണത്താൽ ഭാഷയെ പെട്ടെന്നു പോഷിപ്പിക്കുവാൻ സംസ്
 കൃതത്തിന്നു സാധിച്ചില്ല. ചിലപ്പോഴെപ്പോഴാൽ വശമില്ലാത്തവനെ ഭണ്ഡാ
 രമേല്പിച്ചാൽ അവൻ അവരന്നു നിന്നുപോകും. വ്യയംചെയ്യേണ്ട മാറ്റ
 ങ്ങളുടെ അജ്ഞതയാൽ തൽക്കാലം ഭണ്ഡാരം യഥാസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കേണ്ടതു
 ഉള്ളു. വളരെക്കാലത്തെ സൂക്ഷ്മാലോചനയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് ന്യായമാ
 യ വ്യയമാർഗ്ഗങ്ങൾ അവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നത്. നിധികിട്ടുന്ന യാ
 ചകൻ ഇതികുറഞ്ഞവ്യയമാനുഭവമായിത്തീരുന്നു. കറേക്കാലം ദീർഘാലോച
 നയിൽപെട്ട അവൻ ആ നിധി പുറത്തിറക്കാതെ ഒരുസ്ഥലത്തു നിക്ഷേപി
 ച്ചേക്കാം. പിന്നീടു പലമാറ്റങ്ങളിലൂടെയുള്ള അലോചനകളും കഴിച്ചു അ
 വൻ ആ നിധിയെ അല്പാല്പമായി പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു കാലക്രമത്തി
 ൽ ചതികനായിത്തീരുവാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹമേതന്നെ അതു പ്രകടി
 പ്പിച്ചു പ്രാവേകാട്ടുവാൻ തക്കവെട്ടുന്നത് നാശകാരണമാണെന്നുള്ള ബോധം
 അവനുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഇതുപോലെ സംസ്കൃതം ഭാഷയ്ക്കു കിട്ടിയ ഒരു
 നിധിയായിരുന്നു. ദരിദ്രന്മാരുടെ ഉൽക്കർഷോദനത്താൽ ലോകരുടെ സൂ
 ക്ഷ്മാവലോകനങ്ങൾക്ക് വിഷയവിലഭിക്കുന്നതിനാൽ ജലഹിനകൃപത്തിലെ
 മണ്ഡൂകങ്ങളെപ്പോലെ ദാരിദ്ര്യകൃപത്തിൽകിടന്നു മുറവിളിക്കുതിക്കുവാൻ തു
 ന്ന കൈകളുടെ ലബ്ധമായ നിധിയുടെ വിനിയോഗം സുഗ്രാഹ്യമല്ലാത്ത
 പന്ഥാവിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതിനാൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെ സഹായസ
 ഹകരണങ്ങൾ ഭാഷയ്ക്കു തൽക്കാലം പ്രയോജനമില്ലാതെ വന്നുകൂടി. വേദ
 ശാസ്ത്രകാവ്യനാടകകാലകാരങ്ങളുടെ അഥവാ ശാസ്ത്രസാഹിത്യദികളുടെ അ
 ഭ്യസ്തനത്താൽ പരിഷ്കൃതശയന്മാരായിരുന്ന നമ്പൂരിമാർക്കു തമിഴിന്റെ ഒരു
 വികൃതം ശമായ മലയാളം സംസാരിച്ചുവന്ന നാടുകാരുടെ അജ്ഞതയി
 ൽ പുച്ഛവും അവരെ തങ്ങളോടു അടുപ്പിക്കുന്നതിൽ അകാംക്ഷയുമുണ്ടായി.
 അവർക്കു നായർസമുദായവുമായുള്ള ദാമ്പത്യബന്ധമാണ് ഇതിന്നു കാരണമാ
 യിത്തീർന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ കടുംബകാര്യം നേപഷണം നായന്മാ
 രിൽ സമർപ്പിതമായതിനാലാണെന്നും വരാവുന്നതാണ്. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ
 കാലം മുതൽക്കു മലയാളം സംസ്കൃതവുമായി ഒന്നു കഴഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഈ
 കഴിച്ചിലിന്റെ കാലത്തായിരിക്കാം ചമ്പുഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയുത്ഭവം. നമ്പൂരിമാ
 ൾ മാതൃഭാഷയായ സംസ്കൃതം സ്വാധീനമാണ്. സമ്പർക്കത്താൽ മലയാളം
 അസ്വാധീനമായെങ്കിലും അല്പം വശപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവർക്കു വിതര്യേ
 ശവും കുറവാണ്. വിദ്യാഭ്യാസവും വേണ്ടുപോളുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള വർ
 സാഹിത്യപന്ഥാവിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് സാധാരണമാണ്. തന്മൂലം ന
 മ്പൂരിമാർ തങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ സാഹിത്യമാറ്റത്തിൽക്കൂടെ നയിച്ചു. സം

സംസ്കൃതപ്രതിപത്തിമൂലം അവരുടെ കവിത സംസ്കൃതബാഹുല്യത്തിനുകേ
 രജിരംഗമായി, അതു നാട്ടുകാർക്കു സംസ്കൃതവുമായുള്ള ഇടപാടിന്റെപ്രാ
 രംഭകാലമായിരുന്നു. അതിനാൽ ആ കവിതയ്ക്കു അവരുടെ ഗ്രഹണശക്തി
 യെ അതിക്രമിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഈ കാലത്തു നാട്ടുകാർ സാ
 ഹിത്യമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും പിന്തിരിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ നിർദ്വ
 ഹമില്ല. അവർ മാതൃഭാഷയിൽ ചില കവിതകൾ നിർമ്മിച്ചുവന്നിരുന്നു.
 ഇങ്ങനെ ആകാലത്തു സാഹിത്യമാർഗ്ഗത്തിന്നു രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളുണ്ടായി.
 സംസ്കൃതത്തിന്നു നാൾക്കുനാൾ നാട്ടുകാരുടെ ചിന്തയിൽ പ്രചാരം സിദ്ധി
 ചുവന്നിരുന്നു. വിഭാഗങ്ങൾക്കു മൂലസ്ഥലത്തെ ശൈശവമാക്കാൻ
 കഴിയുന്നതു സാധാരണമാണ്. അതു മത്സരമങ്കുരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മ
 ത്സരം നാശമേയ്യുവാൻ. ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ മത്സരമർദ്ദ
 വരുത്തുന്നതിലാണ് അല്പദയകാംക്ഷികളുടെ ശ്രമം. അതിനായി
 വർ തീവ്രയത്നം ചെയ്തു ഇടകൂട്ടരേയും യോജിപ്പിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നു. ഭാ
 ഷയ്ക്കും ഇതുപോലെ നിഷ്പക്ഷപാതിയായ ഒരു മധ്യസ്ഥന്റെ അവശ്യമുണ്ടാ
 യി. സംസ്കൃതപക്ഷപാതികളായ നമ്പൂരിമാർ തങ്ങളുടെ പരിചയപാ
 ണിത്യാദികൾക്കായി നരായണയെന്നു ശങ്കിക്കത്തക്കവണ്ണം ഭാഷാസാഹിത്യ
 ഞ്ഞെ ശൈശവവാണിമാതാവിന്റെ ഉദരത്തിലേയ്ക്കു തള്ളിക്കയറ്റി മറച്ചുക
 ളഞ്ഞു. അവരുടെ കവിത ഭാഷയെ ഒരു സംസ്കൃതക്കുട്ടിയായിക്കിത്തിർ
 യാണ് ചെയ്തതു്. എന്നാൽ നാട്ടുകാർ സാഹസത്തിനൊരുങ്ങാതില്ല.
 അവർ അംഗവിഭ്രഷണത്തിനാഭരണമെന്നപോലെ മാത്രമേ ഭാഷയിൽ സം
 സ്കൃതത്തിന്നു പ്രാധാന്യം വിവക്ഷിച്ചുള്ളൂ. ഈ വിധം രണ്ടുമാർഗ്ഗങ്ങളിലാ
 യി ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സാഹിത്യപന്ഥാക്കളെ ഏകാഗ്രതയിൽ ലയി
 പ്പിക്കുവാൻ ഭാഷാപോഷണകൃത്യമെന്ന തത്വം വെളിവാമായി. അതിനാലേ
 യഭാഷകളിലും പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച ഒരുവന്റെ അവശ്യമാണുണ്ടായ
 ത്. കൃഷ്ണസാഹ്യമായ ഈ കൃത്യം കഷ്ടമല്ലെങ്കിലും അത് ചെയ്യുവാൻ
 ള്ളില്ല. പക്ഷേ പലരും ശ്രമിച്ചുനോക്കി. എന്നാൽ അവരുടെ ശ്രമം ജേ
 നം ഉൾക്കാണുവാനുണ്ടായതുപോലുള്ളതല്ല. സഹായിച്ചവന്റെ തേജ
 സ്സിൽ സഹായമേറുവാൻ മങ്ങിപ്പോയാൽ കാലാന്തരത്തിൽ സഹായകൃത്യം
 വിസ്മരിച്ചുപോകുന്നതിനാൽ സഹായിച്ചവനേയും സഹായമേറുവനേയും
 തിരിച്ചുകാണിക്കുവാൻ ഉത്തമകൃത്യം. ഭാഷയെ സംസ്കൃതം സഹാ
 യിച്ചു. തന്മൂലം അതിനെ സംസ്കൃതമഹസ്സിൽ മങ്ങാൻ അനുവദിക്കുന്നതു
 അനുമതിമാണ്. അനന്തരകാലങ്ങളിലെ ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു ആ സ
 ഹായമെന്താണെന്നുകൂടിയിരുന്നെങ്കിലും പാടില്ലാത്തവരും. തലമറന്നു എണ്ണ
 തേക്കത്തക്ക ന്യായമനുസരിച്ചു സഹായിച്ചവനേക്കാൾ സഹായമേറു
 വന്ന പ്രാധാന്യം വിവക്ഷിക്കണം. എന്നാൽ ആ സഹായത്തിന്റെ വില
 യ്ക്കു കുറവും വന്നുപോകരുത്. ഈവിധം ഭാഷയേയും സംസ്കൃതത്തേയും

അടുപ്പിക്കേണ്ട അവശ്യം വന്നുകൂടി. അതിനു പലദൂരവും പക്ഷപാതബുദ്ധി അനുവദിച്ചില്ല. തന്മൂലം സാഹിത്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയും തടഞ്ഞിരുന്നു. ഈ നൂറ്റാണ്ടെ പരിഹരിച്ചു ആ ഉയേഭാഷകളെ തമ്മിൽ അടുപ്പിച്ചു നവീനമായൊരു സാഹിത്യമാഗ്നമെന്നമാത്രമല്ല ഭാഷാവിഭാഗം കൂടി നിർമ്മിച്ചുവെന്നുള്ള മെച്ചമാണു എഴുത്തച്ഛനിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നും ഭാഷ അദ്ദേഹത്തിനു എത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു വെളിവാതിരിക്കുമല്ലോ. ഇപ്രകാരം ഭാഷാപോഷകന്മാരിൽ അണിക്കല്ലായിശോഭിക്കുന്ന അഥവാദൈകരളിയെ ഒരുത്തമസാഹിത്യഭാഷയാക്കിത്തീർത്ത ആ കവിപുത്രവനെക്കുറിച്ചാണു ഇനി നമുക്കു അല്പം ചിന്തിക്കുവാനുള്ളത്.

ജീവചരിത്രനിർമ്മാണത്തിനു മലയാളനാട്ടിൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചതിന്റെ രജതജ്ഞിബിലിഅഘോഷം ഇനിയും എതാനുമാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞു കൊണ്ടാടിയാൽ മതിയെന്നുള്ള വസ്തുത പരക്കെ പ്രസിദ്ധമാണ്. അശ്ശൂര്യ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരാധികൃതമാണ് ഇതിന്റെ അവശ്യം നമ്മെ മനസ്സിലാക്കിയത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു നാർക്കുനാടുണ്ടാകുന്ന വർദ്ധിച്ച ഇതിന്റെ അഭാവത്തിൽ നമ്മെ ക്ലേശിപ്പിക്കുന്നു. മുൻകാലത്തു വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രചാരക്കുറവും അച്ചടിയന്ത്രത്തിന്റെ അഭാവവുമാണ് ഇന്നു ഈ വിഷയത്തിൽ നമ്മെ പുറകോട്ടു തള്ളിക്കളഞ്ഞത്. തൻമൂലം പായൽക്കൊണ്ടുനിറഞ്ഞ തടാകത്തിന്റെ നടുക്കു വല്ലപ്പോഴും യാദൃച്ഛികമായി ഉണ്ടാകുന്ന താമരപ്പൂവുപോലെ ലോകമാകുന്ന തടാകത്തിൽ അജ്ഞാനങ്ങളാകുന്ന ചണ്ടികളുടെ നടക്കു അകസ്മികമായി ഉണ്ടാകുന്ന താമരപ്പൂക്കളാകുന്ന സുരീകളുടെ ചരിത്രങ്ങളെ ലേഖനം ചെയ്യത്തക്ക പരിഷ്കാരസൗകര്യവും അന്നില്ലാതെപോയത് നമ്മുടെ ഭാഗ്യദോഷമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ. ഇക്കാരണത്താൽ നമ്മുടെ പൂർവികന്മാരുടെ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി ശരിയായ അറിവു ലഭിക്കുവാൻ അശക്തമായി വന്നിരിക്കുന്നു. സാധാരണ സംഭവങ്ങൾ താളിയോലകളിലും വിശേഷസംഭവങ്ങൾ ചെമ്പുതകിട്ടുകളിലും ശിലകളിലും കുറിച്ചിട്ടുവന്നിരുന്ന അക്കാലത്തു അതിനുള്ള വൈഷമ്യങ്ങളാൽ നാം ഇന്നു അറിയേണ്ടതായിരുന്ന പലസംഗതികളും വിട്ടുകളഞ്ഞതിൽ ആ പൂർവികന്മാരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുവാനുമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരുകാലത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതിനാലാണ് എഴുത്തച്ഛനെപ്പറ്റി നമുക്കു നന്നായൊരു ശരിയായി അറിയുവാൻ പാടില്ലാത്തതെന്നത്. ഭാവിയിൽ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ പാകുന്നവർക്കു തങ്ങളുറ്റാറിയുള്ള ജ്ഞാനം കിട്ടത്തക്കവണ്ണമെന്നു നമ്മോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരിൽ ചിലർ തങ്ങളുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ അക്കാലത്തെ രാജ്യസ്ഥിതിയെയും സമുദായാവസ്ഥയെയും വേണ്ടുപോലെ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. തൻമൂലമവരുടെ ജീവിതകാലം ഏതാണെന്നു ഉപാധിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിയാസകഥകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ചില കാവ്യ

തെളിച്ചും കാലദേശാവസ്ഥകൾ പ്രതിബിംബിച്ചുകാണുന്നു. കുമ്പളവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ടിലെ തിരുവനന്തപുരംവസ്തുതയും മാന്താസ്യവർമ്മസ്തുതിയും ആ കവിയുടെ ജീവിതകാലം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്നു മതിയായ തെളിവായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

“മാന്താസ്യമഹീപതിന്ദ്രൻ വെറുതേയോജയിക്കുന്നു
മാലോകരേമനരായാലീവസ്സുംവേണ്ടു
ചെൽക്കൊണ്ടവണിപ്രകാരം ചൊല്ലുകെടുതല്ലാരാലു-
മിക്കണ്ടപാരിലീവസ്സുമില്ലിപ്പൊഴെങ്ങും
ഉല്കണ്ഠമായുടനന്തപുരശില്പചുരകേട്ടാൽ
ഉല്കണ്ഠയുംകാണാഞ്ഞുണ്ടാംകുരളിലാക്കും
ഒറ്റക്കല്ലിങ്ങോടിവന്നുമുഖമണ്ഡപംഭവിച്ചു

മഹാനിതിൽപ്പരമനക്കാരുത്തൊക്കൊണ്ടാമോ?” എന്നുള്ള വസ്തുത ആ കവിയുടെകാലം മാന്താസ്യവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തോ അഥവാ അതിനടുത്തകാലത്തോ ആയിരിക്കാമെന്നുള്ളതിന്നു പ്രസ്താവ്യമായ തെളിവല്ലേ? കുമ്പളവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ടിന്റെ കർത്താവായ രാമപുരത്തു വാഗ്ഗർ മാന്താസ്യവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ ചിന്താമിയായ ധർമ്മരാജാവിന്റെ സേവകനായിരുന്നെന്നവാദത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതപ്രതികൂലമായ തെളിവുവന്നപ്രദാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളവസ്തുതയും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. കവിതഅനുസരിച്ചുനോക്കുന്നപക്ഷം വാഗ്ഗർമാന്താസ്യവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ സേവകനായിരുന്നെന്നാണ് വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽജനങ്ങളുടെ വാദംമറിച്ചാകുന്നു. അതു യുക്തിയാൽസ്ഥാപിക്കാവുന്നതുമാണ്. തിരുവിതാംകൂർചരിത്രത്തിലെ വീര്യശർമപുത്രേജപുജം മാന്താസ്യവർമ്മമഹാരാജാവായിരുന്നു രാജ്യസ്ഥാപനത്തിനദ്ദേഹമനുഭവിച്ചു അതിരറ്റകേരളങ്ങൾ അന്നന്തരകാലീനനായ ധർമ്മരാജാവിന്റെഭക്ഷിക്ക വിഷയിഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. മാന്താസ്യവർമ്മമഹാരാജാവു തിരുവിതാംകൂർരാജ്യത്തെ ശത്രുക്കളിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവർ രാജവംശത്തെ ഉന്മൂലനാശം ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഈ വസ്തുതയും അന്നുഭവത്താൽതന്നെ അറിയുവാൻ ധർമ്മരാജാവിന്നു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരം രാജവംശത്തിലെ കൈമാലിപ്പക്കായി പ്രശോഭിക്കുന്ന തന്റെ മുൻഗാമിയായമാതൃലാലനാപ്പാറി നിസ്സിമമായ ബഹുമാനാഭരങ്ങൾധർമ്മരാജാവിൽ അങ്കുരിക്കാവുന്നതാണ്. തന്റെ ശ്രേയസ്സിന്നു കാരണമായ മാതൃലാലനഅദ്ദേഹം ഈ ശ്വരതൃപ്തമായി ഗണിച്ചുവെച്ചിരിക്കാം. ഈവസ്തുത അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ്രിതജനങ്ങളും അറിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ട്. നരൂലം സേവകന്മാർ രാജപ്രീതിക്കായി അദ്ദേഹത്തിന്റെമതിപ്പിന്നുവിഷയിഭവിച്ചു മുൻഗാമിയെ സ്തുതിക്കുന്നതിൽ അസാംഗത്യാമില്ല. മാതൃലാലന അദ്ദേഹത്തിന്നു കണ്ണുപീയൂഷപുമായിരുന്നു. ഇതിനാലായിരിക്കാം വാഗ്ഗർ ധർമ്മരാജാവിന്റെ സേ

വകനായിരുന്നെങ്കിൽ മാത്താണ്ഡവർമ്മരാജാവിനേ സ്തുതിക്കുവാൻ സംഗതിയായതു്. അതു എങ്ങിനെയിരുന്നാലും വാല്യരുടെ ജീവിതകാലനിഷ്ഠയത്തിന്നു നാമധികം ക്ലേശിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ല. ഒന്നുകിൽ മാത്താണ്ഡവർമ്മരാജാവിന്റെ കാലത്തു അല്ലെങ്കിൽ വാമർമ്മരാജാവിന്റെ കാലത്തു തിരിച്ചൊന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു കാലം യുക്തിപ്പെടാത്തു് അന്യമിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് അശ്വാസപ്രമാണം.

തന്റെ കള്ളജീതത്താൽ കേരളകവികാകിലെന്നു പ്രസിദ്ധിനേടിയ സാഹിത്യരംഗത്തിലെ ബഹുജ്ഞ അഥവാ വിദഗ്ദ്ധകുപ്പാർട്ടുകാരനായ നമ്പ്യാരുടെ ജീവിതകാലനിഷ്ഠയും നമുക്കു സുഗ്രാഹ്യമായ ഒരുപണ്ഡാവിനെക്കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ടു്. പരിസരപ്രദേശങ്ങളും പരിചിതജനങ്ങളും പ്രതിഫലിക്കാത്ത കവിതകൾ നമ്പ്യാർ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല. തന്റെ കൃതജ്ഞതയെ ഉച്ചേഷം പെരുമ്പറചമ്പിപോലെ ചോഷിച്ചു നമ്പ്യാർ തന്നെ സഹായിച്ചവരെ പേർപറഞ്ഞു വെച്ചിരിക്കുന്നതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലനിഷ്ഠയത്തിന്നു നമുക്കു ഏറ്റവും സഹായമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്യകവിതകളിൽ അവലംബം കൃഷ്ണസ്വാമിയും ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവും തൽപ്രദേശങ്ങളും ചില ചെറുപ്രധാനികളും സ്ഥലംപിടിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ നമ്പ്യാർ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ സേവകനായി അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടുമാത്രം കവിയുടെ കാലം നിശ്ചയിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. നമ്പ്യാർ ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ വാണിരുന്ന ഏതുരാജാവിന്റെ സേവകനായിരുന്നെന്നു ഒരാശങ്കതമ്മിൽ അങ്കുരിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ അനന്തരകവിതകളിൽ തിരുവനന്തപുരവും മാത്താണ്ഡവർമ്മരാജാവും കളിയാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാലാണു് നമ്പ്യാരുടെ ജീവിതകാലം എളുപ്പം നിണ്ണയിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നതു്. മാത്താണ്ഡവർമ്മരാജാവാണ്ല്ലോ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യത്തെ തിരുവിതാംകൂറിനോടു ചേർത്തു്. തന്മൂലം നമ്പ്യാർ ചെമ്പകശ്ശേരിയിൽ വാണിരുന്ന ഒടുവിലത്തെ രാജാവിനെ അശ്രയിച്ചു അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നുവെന്നും അനന്തരം മാത്താണ്ഡവർമ്മരാജാവിനു് ആ രാജ്യത്തെ പിടിച്ചുപ്പോൾ നമ്പ്യാർ രാജസേവകനായി തിരുവനന്തപുരത്തുപോയി മാത്താണ്ഡവർമ്മരാജാവിനെ അശ്രയിച്ചു താമസിച്ചിരുന്നുവെന്നും വെളിവാകുന്നുണ്ടു്.

“ധരണിസുരപ്രഭുചമ്പകനാടാം
അരവിന്ദാകരദിനകരനരചൻ
ധരണിധരനടെചരണംബുദ്ധയുഗ
ശരണീകൃതനിജകുണീയൻഗുരു
കരുണാമൃതസവരണാലയനതി

തരുണാമിതരുചിപരിണാഹരകൊ-
 ണ്തരുണാമലനവകിരണാവലിയുടെ
 പരിണാമായിതകരുണാകാരൻ
 അരുണാംഗുലിനചചരണാംഭോരുഹ-
 നരുണാചാംഗസ്ഫുരണാനന്ദൻ
 ഹരിണാകനകവിതംബഭിഷുസുര-
 തരുണാനീതിഷുതരുണാഭയശ്ച
 ഗിരിണാസമഗുണനരുണാസുമധുര
 രുരുണീമാനസഹരണോചിതനിജ
 കരണാനതഗുണഭരണോഭാരവി-
 ഹരണോഭാരതൻസുരഭോഭഗ്രൻ
 ധരണപാലനശീലൻനരപതി
 ശരണംപരിചഛാട്ടവന്ദിക്കണേൻ” എന്നു ഘോഷയാത്രയിലും
 “ജംഭോരിപുരത്തിന്റെ സംഭോഗകരമായ
 ദലംഭാരമല്ലാകൂട്ടിസ്സംപാദിച്ചുണ്ടായൊരു
 ചെമ്പകശ്ശേരിനാട്ടിലിമ്പമായ വാണരട്ടും
 തമ്പുരാൻദേവനാരായണഭൂപാലൻ
 കെൽപ്പൊട്ടുകരുണയാലെപ്പേരുംകാത്തിടേ-
 മിപ്പാരിലശുഭങ്ങളുണ്ടുതരംകളഞ്ഞെന്ന
 സൽപ്പാത്രമാക്കിപ്പരിചാലിക്കവണങ്ങുണേൻ” എന്നു സ്വമന്ത

കരുതിലും

“ചെമ്പകനാട്ടിനലങ്കാരഭൂതനാം
 തമ്പുരാൻദേവനാരായണസ്വാമിയും
 കമ്പംകളഞ്ഞെന്നരക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം
 കമ്പിട്ടെന്നിന്നുനിമ്പദാംഭോരുഹം.” എന്നു കല്യാണസൗ

ഗന്ധകത്തിലും ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിനെ വന്ദിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു ന
 വ്യാർ ആ രാജാവിന്റെ സ്തോത്രകനായി താമസിച്ചിരുന്നുവെന്നു ചെളിവാ
 കുന്നു.

“അനന്തനാമപുരംതന്നിൽ അനന്താഭാർഗ്ഗവീകാന്തൻ
 അനന്തേപള്ളി ചള്ളുന്നോരന്തൻ ശ്രീപത്മനാഭൻ
 അനന്തബ്രഹ്മതപശ്ശിരുണന്തഭൂതനാമന്റെ
 ചന്ദനഭാജം മഹാപാപേലനംതള്ളിത്തുണയ്ക്കേണം” എന്നു കൃഷ്ണ
 പ്രീതിയും “തിരുവനന്തപുരവിളങ്ങിന പത്മനാഭനേമോസ്തുതേ” എന്നുസ
 ഭാപ്രഭുവശത്തിലും തിരുവനന്തപുരത്തു പത്മനാഭസ്വാമിയേയും
 “വഞ്ചിരാജകുലോത്തമൻകലശേഖരപ്പേരുമാളുരോ
 വടിവിലടിയ രവിനക്ഷത്രാശിവതിനാശ്രയംപരമാശ്രയം

സഞ്ചിരാഖിലധർമ്മകർമ്മസുനിർമ്മലാത്മതപഃശുദ്ധൻ
 സുകലരിപുകലശലഭദേഹനമരാനഭാവസുപുഷ്പശൃംഗൻ
 വിക്രമാതിശയങ്ങൾകൊണ്ടരിവതിരാജ്യമശേഷമേ
 ആക്രമിച്ചുടനാകുവേപരിപാലനേനമരോത്സവം
 ശക്തലോകസമാനമാക്കിവരുത്തിവാണതദ്ഭീതിനാശം

അക്കുളുളുപ്രതാപനശേഷഗുണനിധിചാതുര്യം” എന്നു സഭാപ്ര
 വേശത്തിൽതന്നെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മമരാരാജാവിനേയും വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതി
 ൽ നിന്നുനമ്പ്യാർ ആ മരാരാജാവിന്റെ ആശ്രിതനായി താമസിച്ചിട്ടുണ്ടെ
 ന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ട്.

നമ്പ്യാരിലും പ്രാചീനനായചെറുശ്ശേരിയും തന്റെ ജീവിതകാലനിസ്തു
 യത്തിന്നു നിരൂപകന്മാർക്കു സഹായമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം.

“പാലാഴിമാതൃതാൻപാലിച്ചുപോരുന്ന
 കോലാധിനാഥനഭയവർമ്മൻ
 അജ്ഞയെച്ചെങ്കുയാലജ്ഞനായുള്ളതാൻ
 പ്രാജ്ഞാനന്നിങ്ങനെഭാവിച്ചിപ്പോൾ
 ദേവകീസുനവായ് മേവിനിന്നീടു
 കേവലൻരണ്ടെലീലാചാൽവാൻ
 അവതല്ലുകിജാശതാൻചൊല്ലുവാൻ
 അരോഭിച്ചീടുന്നേനായവണ്ണം” എന്നു ഗുഹമുഖത്തിന്റെ അഭിഭാ

ഗത്തം.

“അജ്ഞയാകോലഭൂപന്യ
 പ്രാജ്ഞന്യോദയവർമ്മൻ
 കൃതായാംകൃഷ്ണഗാഥായാം

കൃഷ്ണസ്വഗ്ധൃതിരീരിതം” എന്നു അവസാനത്തിലും പ്രയോഗി
 ച്ചിരിക്കുന്നു. ചെറുശ്ശേരിയുടെ കാലം നിസ്തർക്കമായിത്തീർന്നു ഒരുവെട്ടുന്ന നിരൂ
 പകന്മാർക്കു ഏറ്റവും സഹായമായിത്തീരുന്നതു ഈ ഭാഗം മാത്രമാകുന്നു.
 മറ്റൊന്നുമാനങ്ങൾക്കടിസ്ഥാനവും ഇവതന്നെ.

ഇപ്രകാരം പ്രാചീനകവിതകളിൽനിന്നും കവികളെക്കുറിച്ചു ഏകദേ
 ശമായെങ്കിലും ഒരു ജ്ഞാനം നമുക്കു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നമുക്കു കി
 ടിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും എഴുത്തച്ഛനെപ്പറ്റി യാതൊരറിവും ലഭിക്കുന്നില്ല. ■
 താനും മറ്റുപ്രാചീനകവിതകളിൽനിന്നും എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതയ്ക്കുള്ള ഒരു
 പ്രമാണവ്യത്യാസം. കാവ്യനിർമ്മാണത്തിൽ ഓരോകവികൾക്കും അ
 നർത്ഥ്വീനമായിരിക്കുന്ന ഉദ്ദേശം ഓരോന്നുണ്ട്. മറ്റുകവികളുടെ ആദർശ
 മല്ലായിരുന്നു എഴുത്തച്ഛനുണ്ടായിരുന്നത്. തന്മൂലമദ്ദേഹംതന്നെത്തന്നെയും
 മറന്നുപോയി. ചെറുശ്ശേരി നമ്പ്യാർക്കുടക്കിയവർ ചില വലിയ സ്ഥാ
 നങ്ങളിലെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുവാൻകൂടിയായിരുന്നു കവിതകൾനിർമ്മിച്ചു

തന്നെ വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രോത്സാഹനം അ
വർക്കു വേണ്ടുവോളം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ വിധത്തിൽ യാതൊ
രു പ്രോത്സാഹനവുമില്ലാതെ അത്തസത്തോടുകൂടിയവേണ്ടി മാത്രം കവിതനിർമ്മി
ച്ച എഴുത്തച്ഛൻ മറ്റുകവികളെപ്പോലെ കാവ്യങ്ങളിൽ നിഴലിക്കാതിരിക്ക
ുന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്നു ഏറ്റവും ബഹുമാനകരമായിട്ടാണു തീർന്നിരിക്കുന്നതു.
തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനഃസ്ഥിതിയും വേണ്ടുവോളം പ്രകാശിച്ചിരിക്ക
ുന്നു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവിതകാലത്തെക്കുറിച്ചു ഓരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ മ
നോഗതിക്കനുസരണമായ യുക്തികളെക്കൊണ്ടു ഓരോവിധാഭിപ്രായമായൊ
പ്പുറപ്പെട്ടുവിചാരിക്കുന്നു. അവയ്ക്കിടയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭ്യന്തരമായൊ ബാ
ഹ്യമായൊ ശരിയായ തെളിവുകൾ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടോയെന്നു തോ
ന്നുന്നില്ല. കവിയുടെ ജീവിതകാലം ക്രിസ്താബ്ദം പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടാ
ണെന്നു ഗുണ്ടർട്ടസായും കൊല്ലവർഷം അറുനൂറ്റാണ്ടു സമീപിച്ചാണെന്നു കോ
വുണ്ണിത്തമ്പു നെടുങ്ങാടിയും എഴുത്തറിയും എണ്ണറിയും മദ്ധ്യത്തിലാണെന്നു
ഭാഷാചരിത്രകർത്താവും എഴുത്തററിഞ്ഞവരിനും എണ്ണററിഞ്ഞവരിനും മദ്ധ്യ
ത്തിലാണെന്നു മറ്റുചില പണ്ഡിതാശ്രേണുമാരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്ക
ുന്നു. എന്നാൽ ആരുംതന്നെ തങ്ങളുടെ വാദമുഖങ്ങളെ ശരിയായ തെളിവു
വേൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ തീർച്ചയായില്ല. രാമായണത്തിന്റെ
അവസാനഭാഗത്തു കാണുന്ന ഭീർഘായുരത്ഥപ്രദംപവിത്രംപരം.

സൗഖ്യപ്രദം സകലാഭീഷ്ടസാധകം? — എന്നപരപ്പേരു രാമായണ
മഴുതിത്തീർത്തതായ കലിദാസസംഖ്യയായ കുറിക്കുന്നതാണെന്നുള്ള വാദത്തിന്നു
എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതാഭിപ്രായം ശരിമല്ലെന്നു കാണുന്നു. സരസകവിയായിരുന്ന
എഴുത്തച്ഛൻ കാലനിഷ്ഠയായൊഴുത്തുമെന്നുള്ള കരുതലുണ്ടായിരുന്നെങ്കി
ൽ ഇത്രകൃഷിക്കാതെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വചോഗുണത്തിന്നനുസരണ
മായി ഒരു പരപ്പേരുനിർമ്മിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു, പോരെങ്കിൽ രാ
മായണത്തിൽ പരപ്പേരുനിർമ്മിച്ചുകവി അനന്തരകൃതികളായ ഭാരതാദികളി
ൽ അതിനെ വിസ്മരിക്കുമില്ലല്ലോ—ഈ പരപ്പേരിന്റെ പ്രാബല്യക്കുറ
വിനാൽ മേല്പത്തുരിന്റെ സമാനകാലീനനാണെന്നുള്ള വാദമുഖവും പണ്ഡി
തമായിത്തീരുന്നു. ഇപ്രകാരം കവിതകൾമൂലമോ മറ്റുവിധത്തിലോ എഴു
ത്തച്ഛന്റെ കാലം ഏതാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു നമുക്കു യാതൊരുതെ
ളിവുകളും ലഭിക്കാതാണിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ശരിയായ തെളിവു ലഭി
ക്കുന്നതുവരെ മേല്പറഞ്ഞവയെ സന്നിഗ്ദ്ധാവസ്ഥയിൽ വിശ്വസിക്കേണ്ടെന്നി
വിധമുള്ളു. എന്നാൽ കവിയുടെ കാലത്തേക്കുറിച്ചു മറ്റുചില സാഹിത്യഗ്ര
ന്ഥങ്ങൾ നമുക്കു ഏകദേശമായ ഒരനുമാനം തരുന്നതു്.

“ഉരചെയ് വാനരനാർന്നീയിവിടെയുടൻ വരുവാനെന്തെന്നൊളവ-
ദുരചെയ്താമതുനീയാരെന്നതുരത്താൻ മാരുതിയതിനവർചൊന്നാൾ

പരമശിവങ്കാപുരിണാനിതു വടിവോടിവിടംപാലനമയ്യൻ
 കരുവീടുണൻഞാനറിയാതിഹവരുവാനെന്ത ജന്തുവിനതെന്നേ.”

കുഞ്ഞുമാമായണം സുന്ദരകാണ്ഡത്തിൽ ലങ്കാലക്ഷ്മി ഹനമാനത്തെ
 പൂർണ്ണപരയുന്ന ഇഴകാഗം തമിഴുപദപ്രയോഗങ്ങളാൽക്കലിനമായിരിക്കുന്നതി
 നാൽ സംസ്കൃതപദമായ “കരിച്ചുള്ള കിളിപ്പാട്ടുകൾ അതിനുപിന്നീടുണ്ടാ
 മതാണെന്നു വെളിവാകുന്നു.

“മായതന്മായന്മാൽ മനുഷ്യാനായോരു
 മായചന്ദനമെമന്ദിരത്തിൽ
 മാലോകക്കുണ്ടായമാലല്ലാതീർത്തിട്ടു
 മാനിനിമാരുമായ് മേപുംകാലം
 നാരദമാമുനനണ്ണിനിന്നീടിനാൻ
 വാരിജലോചനൻ വെളവെത്ത
 പുണ്ണിരണ്ടായിരംഭാഗ്യമാരുണ്ടല്ലോ
 എന്നെന്നീപൂണേണമെന്നുചൊല്ലി
 പുണ്ണമറീട്ടുനമന്ദിരംതോറുമി-
 ക്കുണ്ണൻതാനെങ്ങനെചാഞ്ഞുകൊൾവൂ?
 ചിന്തിച്ചതോറുമിന്നെഞ്ചകംതന്നിലി-
 നസ്ഥതയെന്നിയേകുണ്ടതില്ലേ.
 സുന്ദരിമാരുടെമന്ദിരംതോറുമി-
 നിന്നിവനെങ്ങനെനിന്നുണ്ടായം
 എന്നതുകാരണം എന്തടുചിന്തിച്ചു

ചെന്നുതുടങ്ങിനാൻപാദകലിത” ഇപ്രകാരം കൃഷ്ണഗാഥ്
 യിലും തമിഴുപദമായികരിച്ചും സംസ്കൃതപദംകുറഞ്ഞുകാണുന്നതിനാൽ കി
 ലിപ്പാട്ടുകൾ കൃഷ്ണഗാഥയ്ക്കുശേഷമാണുണ്ടായതെന്നു വെളിവാകുന്നു. കൃഷ്ണഗാ
 മാകൽതാവിന്റെകാലത്തു പ്രയോഗത്തിലിരുന്ന, നണ്ണി, പൂണ്, ഞായംതുട
 ങ്ങിയ പലപദങ്ങളും എഴുത്തച്ഛന്റെകാലത്തു പ്രചാരത്തിന്നുണ്ടായിപ്പോ
 യെന്നു കിളിപ്പാട്ടുകൾ തെളിവുതരുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ മലയാളത്തിൽ സം
 സ്കൃതം പൂർണ്ണമായിക്കലർന്നുതടങ്ങിയകാലത്താണ് കിളിപ്പാട്ടുകാരന്റെ ജ
 വിതമെന്നു സ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നു. ആ കാലം ഏറെക്കുറെ ഏഴാംനൂറ്റാണ്ടു
 സമീപിച്ചായിരുന്നെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ വലിയ അബദ്ധമുണ്ടെന്നും
 തോന്നുന്നില്ല. ഇപ്രകാരമാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെകാലത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു
 കിട്ടുന്ന അറിവ്.

ജന്മഭൂമിയനുസരിച്ചു അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിന്നു ഇടവന്നിട്ടുണ്ടെ
 ന്നതോന്നുന്നില്ല. ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിലുള്ള പൊന്നാനിത്താലൂക്കിൽ തുക്ക

ണ്ടിയർ ശിവക്ഷേത്രത്തിന്നു അല്പംതക്കമാറിയുള്ള തുഞ്ചൻപറമ്പിലായിരുന്നു കവിയുടെ ജന്മഗൃഹം. ഇന്നും കേരളീയർ ആ സ്ഥലത്തിനെ പുണ്യസ്ഥലമെന്നപോലെ ആരാധിച്ചുവരുന്നതുകാര്യം മഹാരാജസ്ഥലം ആ പേരോടുകൂടി ഇതുവരെ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതിനാലും ജന്മദേശത്തെക്കുറിച്ച് വിവാദത്തിനിടപണിട്ടില്ല. ജാതിയിൽ ഒരു ചക്കാലനായരായിരുന്ന കവിയുടെ പിതാവു്

“അൻപേണമൻമനസിശ്രീനീലകണ്ഠന
വംഭോരുമാക്ഷമിതിവാഴ്ത്തുന്നുഞാനുമിഹ
അൻപത്തൊരക്ഷരവുമോരോന്നിനെതന്മാഴിച്ചി-

പുറംപോട്ടുപേർക്കുമാറിനാരാജനായനമഃ — എന്നുള്ള ഹരിനാമകീർത്തനഭാഗത്തിൽനിന്നും ഒരു നമ്പൂരിയായിരുന്ന ചിലർ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഗുരുശബ്ദം പിതാവിനേയും അഗ്രാധികനേയും ഒന്നുപോലെ കുറിക്കുന്നതുകയാൽ ഈ നീലകണ്ഠന ഇവരിൽ അങ്ങയിരുന്നെന്നു എങ്ങനെ തീർച്ചയാക്കം. അക്കാലത്തു നമ്പൂരിമാർ സംസ്കൃതം തങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യസ്വത്തായി കരുതിപ്പോന്നിരുന്നു. മറ്റുസമുദായക്കാർക്കു അതിൽഅധികമായിരുന്ന പ്രവേശനംഅനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. എഴുത്തച്ഛൻ സംസ്കൃതത്തിൽ അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിരുന്നുവെന്നതിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരുനമ്പൂരിയിൽനിന്നല്ലാതെ സജാതിയനിൽനിന്നോ മറ്റുവല്ലവരിൽനിന്നോ കവിക്ക് ഇത്രമാത്രം സംസ്കൃതജ്ഞാനം സമ്പാദിപ്പാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന് നമ്പൂരിമാരെക്കുറിച്ച് അതിരറ്റ ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിലേക്കു കിഷിറ്റാട്ടുകൾ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുമുണ്ട്. കവിക്ക് ആ സമുദായത്തെക്കുറിച്ച് ഇത്രമാത്രം ഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നതിനുകാരണം തന്നെഗുരു ആ സമുദായത്തിൽപ്പെട്ടതിനാലാണെന്നുവരാവുന്നതാണ്. നമ്പൂരിമാർ സാധാരണമായി നായർശ്രീകുള ഭാര്യമാരായി സ്വീകിച്ചുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും പലവിഭാഗമുള്ള ആ സമുദായത്തിലെ ഉൽകൃഷ്ടജാതികളായകിമാനിച്ചുപോരുന്ന ഇല്ലക്കാരുടെ ഇടയിൽനിന്നോ അല്ലെങ്കിൽ ഏറ്റവും ധനപുഷ്ടിയുള്ള ചില പ്രത്യേകവിഭാഗങ്ങളുടെയിടയിൽനിന്നോ മാത്രമേ അവർ ഭാര്യമാരെ സ്വീകരിച്ചുവരുന്നുള്ളൂ. എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെസമുദായത്തിലെ ഏറ്റവും താഴ്ന്നവടിയിലുള്ളവനാണെന്നു സ്വയംസമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്.

“ശേഷമെല്ലാം ജാതിനിന്ദ നാമുൾത്തന്റെ
ഭോഷലക്ഷണനായിക്കൊണ്ടുനഗ്രഹിക്കേണം.”

എന്ന ഭാഗവതം ദശമസ്കന്ധത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു, ഇപ്രകാരം ധനപുഷ്ടിയോ ആഭിജാത്യമോയില്ലാതിരുന്ന കവിയുടെ മാ

അർവിനെ ഭാഷ്യമായി വരിച്ചിരുന്നെന്നു എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും. ബുദ്ധി സാമർത്ഥ്യമുള്ള കട്ടികൾ ഏതുജാതിയിൽപെട്ടവരായിരുന്നാലും അവരെപ്പറ്റി അർക്കം വാത്സല്യമുണ്ടാകുന്നതാണ്. എഴുത്തച്ഛൻ ചെറുപ്പത്തിലെത്തന്നെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചതിനാൽ സമീപവാസിയായിരുന്ന നീലകണ്ഠതമ്പുരാൻ കവയിൽ പ്രത്യേക വാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നതായി സ്പീകരിച്ചുവരുന്നതോ?

(തുടരും)

അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി.

കേ. ജി.

മൃശീത്താ, വിവാഹം കഴിഞ്ഞു ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽ താമസമാക്കിയിട്ട് കൊല്ലം എട്ടുകഴിഞ്ഞു വിവാഹകാലത്തു അവർ, കളിമാറാത്ത ഒരു കട്ടിമരുതായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ കൃത്യത്തിന്റെ മാധാന്യത്തെയും, അനന്തരഫലത്തെയും, തന്റെ വിപുലമായ ചുമതലകളേയോ മറ്റൊരപരി അല്പംപോലും അറിവുള്ളവളായിരുന്നില്ല. പള്ളിയിൽവെച്ച്, വികാരി അച്ഛൻ വൈവരഹികജീവിതത്തിൽഅനുഷ്ഠിക്കുന്ന ധർമ്മങ്ങൾ, ദേവതീമാരുടെ പരസ്പരസംവർത്തനരീതി മുതലായവകളെ പഠിപ്പിച്ചുചെയ്തു പ്രസംഗത്തിന്റെ സാരമെന്തെന്നു അവർ ചിന്തിക്കുകയും അതിനെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നില്ല. അവളുടെ മനസ്സ് അപ്പോൾ അവിടെ കണ്ട വിവിധങ്ങളായ "പുതുമ"കളിൽ ലീനമായിരുന്നു. പള്ളിയിൽ നടത്തപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങളും, അച്ഛന്റെ "മനഃപോടിപ്പ" മുതലായതും ജീവിതത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ പ്രവൃത്തിസഞ്ചയങ്ങളിൽ ചിലതെന്നു മാത്രമേ ആ സാധുപെൺകുട്ടി വിചാരിച്ചുള്ളൂ. ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽവന്നിട്ടും, തന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥാനവും, നിലയും എന്താണെന്നു അവളുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചില്ല. കഴിയുന്ന ഗൃഹജോലികൾ എട്ടക്കും, കളിക്കും, ഉണ്ണും, ഉറങ്ങും, പുസ്തകം വായിക്കും ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഭാഗ്യവശാൽ അവളുടെ അമ്മാവിഅമ്മ വളരെ സൽസ്വഭാവിനി ആയിരുന്നതുകൊണ്ടും, ഭർത്തൃസഹോദരികളായി ആരും ഇല്ലായിരുന്നതിനാലും അവർ വീട്ടിലെപ്പോലെ ലാളനയിലും, സുഖത്തിലും ഇവിടെയും വളർന്നു. വരനായ എഞ്ചുലോ തന്നോടു സംസാരിപ്പാറില്ലായിരുന്നതിനാൽ അവർക്കു അവനെപ്പറ്റി അത്രയൊന്നും ആലോചനയ്ക്കുവഴി ഇല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും അവനെ എപ്പോഴും കാണാൻ അവർക്കു ആഗ്രഹവും താല്പര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ, ദിവസങ്ങൾ അല്ല; ആഴ്ചകളും, മാസങ്ങളും, കൊല്ലങ്ങൾകൂടിയും കഴിഞ്ഞു.

രണ്ടുകൊല്ലമായിട്ട് മൃശീത്തയ്ക്കു എന്തോ ചില ഭാവഭേദങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. അവർ ഇപ്പോൾ "നവയൗവ്വനംവന്നുവന്നോൾ തോറംവളർ" പ്രേമസേവയസ്സായ ഒരു യുവതിയായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. പഴയകളി ചിരി എല്ലാംപോയി കാർഷ്വസ്വമായി. എങ്കിലും അവളുടെ മുഖത്തിനു വല്ലാത്ത ഒരു ജ്വാനതകാണപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ജന്താവിനെയും, ജീവിതോദ്ദേശ്യത്തേയുംപറ്റി ഉണ്ടായ സ്ഫുർത്തകളും, ചിന്തകളും ആയിരിക്കണം അതിനുകാരണം. എഞ്ചുലോമീനെപ്പറ്റി അവർക്കു ചെറുപ്പത്തിലേക്കുണ്ടായ താല്പര്യംകൂടേണ വളർച്ചുവന്നു. തന്റെ ഭാവിയിലെ സുഖൈശ്വര്യങ്ങൾക്കു

നിദാനഭൂതനാണു അയാൾ എന്നു മനസ്സിലായതിനോടുകൂടി അവർ വളരെ സന്തുഷ്ടയായി. എന്നാൽ ഈ എട്ടുകൊല്ലത്തിനിടയ്ക്കു് അയാൾ അവളോടു സംസാരിച്ചിട്ടുകൂടി ഇല്ല. അവളെ യെട്ടുപ്രായക്കുണ്ടാൽ തന്നെ അയാൾ മുഖംതിരിച്ചുകളയും. ഭർത്താവിന്റെ ഈ കഠിനത പണ്ടു് മുശീത്തായ വ്യാകുലമനസ്സു യാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. അവർ എത്രയോമിനു അനിഷ്ടമായിത്തീർന്നു പഠത്തിട്ടില്ല, പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. പ്രത്യുപ്രീതി ജനകമായി എന്തു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഒരുക്കുവാനാണു്. തന്റെ സർവ്വവും അയാളുടെ പ്രേമത്തിനുവേണ്ടി ബലികഴിക്കുവാൻ ആ സാധുവിനു മേൽ സന്തുഷ്ടയായിരിക്കുന്നു. എത്രയോ കൃഷിജാലികൾനിമിത്തം പകൽ മിസ്സുവാരം ഗൃഹത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അഥവാ, ഉണ്ടായിരുന്നാൽതന്നെയും പകലാകട്ടെ, രാത്രിയിലാകട്ടെ അയാളുടെ ഇരിപ്പുസ്ഥലത്തും കിടപ്പുസ്ഥലത്തും മുശീത്തായ പ്രവേശിക്കാൻ ഞാൾകയ്ക്കു് കൊടുത്തിരുന്നില്ല. അയാൾ മുറിക്കുകയെ കയറിപ്പോൽ ഉടനെ തകടച്ചു കുറിച്ചിട്ടുകളയും. എത്രയോമിന്റെ ഈ കർക്കശ്യം മുശീത്തായ വല്ലാതെതപിപ്പിച്ചു. അവൾ ചിന്താകുലമായി, നിഷ്പ്രഭയായി, നിരന്ദേഹയായി, ദേഹം നന്നാശോഷിച്ചു ഒരു വലി മരണകാലിയെപ്പോലെയാക്കി.

എത്രയോമിന്റെ ഒരു സന്തോഷമനസ്സു നായിട്ടല്ല ഇരിപ്പു്. അയാളും പ്രതിഭിനം കണിഞ്ഞും, വിളരിയും, ചിന്താവിഷ്ണുനായും കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. അയാളെ കണ്ടാൽ അപരിഹാസ്യമായ എന്തൊചിന്താഗ്നി അയാളെ ദഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നുതോന്നും. എത്രയോമിന്റെ ഈ ഭയനീയാവസ്ഥയും മുശീത്തായ പൂർവ്വധികം ക്ലേശിപ്പിച്ചു. അവർ, ഭർത്തൃസന്നിധിയിൽപെന്ന്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ലേശകാരണങ്ങളേയും, നോട്ടത്തു വെറുപ്പിന്റെ മേന്മയെക്കുറിച്ചും അനേകപ്പിപ്പാറും, താൻ വല്ല അപരാധവും അറിയാതെ ചെയ്തപോയിട്ടുണ്ടെന്നിൽ അതിനു കാലുൽപ്പാദനം മാപ്പുചോദിപ്പാനും ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വാൻ മാറ്റമൊന്നും കണ്ടില്ല. ഒന്നു രണ്ടുദിവസം രാത്രിയിൽ എത്രയോമിന്റെ മുറിയുടെ വാതുക്കൽ ചെല്ലുകയും ലജ്ജയും സങ്കോചവും നിമിത്തം മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഡെയ്യെന്തെ അവലംബിച്ചു് വീണ്ടും രണ്ടുദിവസം ചെല്ലുകയും വാതുക്കൽ മടങ്ങിയിട്ടുകൂടുകയും ചെയ്തു. രാത്രിയിൽ അയാൾ പുറത്തേക്കു് നടക്കുമ്പോൾ പിടികൂടും എന്നു കരുതി പല രാത്രിയിലും ഉറക്കൊഴിച്ചു് വഴുക്കൽ കാത്തിരുന്നു. ഇതിലൊന്നിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ എഴുത്തുപുതാ മെനുവെച്ചു പലതും എഴുതുകയും, വെട്ടുകയും, പിന്നീടുകിറിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ ഒരേഴുത്തുപുതി. അവളുടെ അന്തർഗതങ്ങളെ അപൂർണ്ണമായോ പൂർണ്ണമായോ വിവരിക്കുന്ന ആ ദീർഘലേഖനം എത്രയോമിന്റെ മുറിയിൽ എങ്ങിനെയോ ഇട്ടു. അതുകൂടി അയാൾ കണ്ടോ, വായിച്ചോ എന്നുതന്നെ മുശീത്തായ്ക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. തന്റെ ഭയനീയാവസ്ഥയെ കണ്ടു പലദിവസം അവർ കഠിനമായി കരഞ്ഞു. എത്രയോമിന്റെ, വ്യസനാധിക്യത്താൽ ശോഷിച്ചും വാടിയും ഇരിക്കുന്ന ദേഹവും കണ്ടു് അവളുടെ ഹൃദയം നീറി അവളുടെ ജീവിതം വലിയ ഭാരമായിത്തീർന്നു ഇവയുടെ പരിഹാരത്തിനായി ആ യുവതി പലതും വിചാരിച്ചു. ഒന്നിനും ഫലമുണ്ടായില്ല.

സൂര്യദേവൻ തന്റെ കൃത്യ വിധവണത്തിൽ ലേശവും ഭ്രമംസീന്ദ്രം കാണിക്കാതെ കണിശമായി ഉദയാസ്തമനങ്ങൾ നടത്തിവരുന്നുണ്ടാണു് ദിവസങ്ങൾ ഭാരോന്നായി കഴിയുകതന്നെ ചെയ്യുവാൻ. ദിവസങ്ങൾ, ഭാരോന്നം ചെയ്യുന്നതോരും മനുഷ്യന്റെ ആയുസ്സും കറഞ്ഞുവരുന്നു. ഭാരോ ദിവസവും തന്റെ ആത്മപരിശോധന ചെയ്തു് ഫലാഫലങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനും, ഗുണഭോജങ്ങളെ ചിന്തിക്കുന്നതിനും, പ്രതിനിമിഷം ഹൃസ്വാഭൂതിയെ കൈക്കൊള്ളുന്ന ആയുഷ്കാലത്തെപ്പറ്റി നിരൂപണംചെയ്തു് ഭാവിയിലെ നന്നാക്കുന്നതിനും മാന്യബലരായ മനുഷ്യക്കു കഴിയുന്നില്ല. അവർ ആശാപൂരിതരായി, അലംഭാവമില്ലാത്തവരായി അട്ടമസിദ്ധ്യെക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. ആ പാച്ചിൽ ശൃംഗാനത്തിലേയ്ക്കുമാണെന്നു അധികംപേരും അറിയുന്നി

പ്ര. ജീവിതോദ്ദേശ്യങ്ങൾ പലതും നിവ്വരിക്കാൻ കടമപ്പെട്ട പലരും വിചാരങ്ങളാൽ മാത്രം ദിവസങ്ങൾ നയിക്കുന്നു. അവർ, നിരന്ദേഹരായി, നിഷ്ക്രിയപട്ടക്കളായി മനോരാജ്യത്തിൽ മാളികയെഴുതുന്നു. നമ്മുടെ എബ്രഹാമിന്റേയും മൂശിന്റേയും ദേഹം അവസ്ഥ ഏതാഭിമുഖം തന്നെയാണു്. ഏതായാലും തന്റെ സകല മനഃശ്ലേഷങ്ങളേയും വിവരിച്ചു് പ്രിയഭർത്താവിനു് കൈപ്പത്തുകുടി എഴുതാമെന്നു അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. രണ്ടുദിവസത്തെ നിരന്തരമായ ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി അതെഴുതി. ആ എഴുത്തും എബ്രാഹാമിന്റെ മുറിക്കത്തുകാണ്ടുപോയി ഇടാം എന്നു കരുതിച്ചുനല്ലോ പൂരതൂറുന്നിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു അവർ സംഭവത്തോടും സങ്കോചത്തോടുംകൂടി അകത്തുകടന്നു. അകത്താരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അവരുടെ കൈകാലുകൾ വല്ലാതെ വിറച്ചു. ഒരുവിധത്തിൽ ധൈര്യം അവലംബിച്ചു് എബ്രാഹാമിന്റെ കട്ടിലിൽപോയി ഇരുന്നു പതുക്കെകിടന്നു ഉപധാനം എടുത്തു മാറോടണിച്ചു ചാവിപ്പി കറേണോ പരമാനന്ദചിത്തയായി ആ കിടപ്പിൽകിടന്നു അവരുടെ ജീവിതം സഫലമായി എന്നവർ വിചാരിച്ചു. തന്റെ പ്രാണനാഥന്റെ ശയ്യോപകരണങ്ങളിൽ ഓരോന്നും അവർ ആലിംഗനം ചെയ്തുകയും, ചുംബിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ പുരമറിയുകത്തുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമാനങ്ങൾ ഓരോന്നും കൂടുതൽ അവർ പ്രേമപൂർവ്വം ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും അശരസ്പർശനം ചെയ്തുകയും ചെയ്യാതിരുന്നില്ല. ആ സമയങ്ങളിൽ ആ പതിവുത അനുഭവിച്ച ആനന്ദം വസ്തുനാതിതമത്രെ അവർ, ഇഹപരലോകങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യേ സകല സുഖസാമ്രാജ്യചക്രവർത്തിനിയായി കറേണോ മനോരാജ്യഭരണം തുച്ഛീകരമായി നടത്തി എന്നിട്ടു് അവിടെനിന്നും എഴുന്നേറ്റു് തന്റെ എഴുത്തുമേൽപ്പുറത്തു വയ്ക്കുവാൻഭാവിച്ചു വെച്ചു. അതാ മേൽപ്പുറത്തു് വേറൊരു എഴുത്തിരിക്കുന്നു അതിന്റെ മേൽവിലാസം അവർ കണ്ടു പോയിച്ചു. കണ്ണിൽ ജലംനിറഞ്ഞതിനെ തുടച്ചുവീണ്ടും വായിച്ചു. ആ എഴുത്തു കയ്യിൽകൂത്തു അവരുടെ എഴുത്തും എടുത്തു മൂശിത്താ പുറത്തേക്കുപോന്നു.

അവർ നേരെ അവരുടെ മുറിയിൽപോയി എഴുത്തു പതുക്കെപൊട്ടിച്ചുവായിച്ചു. കറേണോ ആലോചിച്ചിരുന്നുവെച്ചു് ഒന്നുകൂടി വായിച്ചു മൂന്നാലായി പിന്നീടും വായിച്ചു ഉള്ളിൽ തിങ്ങിത്തങ്ങിവന്ന ചിന്താശ്ലേഷഭരങ്ങളെ ഒരു ഭീഷമായ നെടുവീർപ്പായി പുറത്തേക്കുവിട്ടശേഷം ഒന്നുകൂടെ വായിച്ചു. അതലം ഉറക്കെ ആയിരുന്നു.

പ്രിയമേരിക്കട്ടി!

എഴുത്തുകുട്ടി. എനിക്കിന്നലെ അവിടെ വരുവാൻ സാധിക്കാതെവന്നതിനെ ഭവതി ഇത്രപരിഭവമായി ഗണിച്ചു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതുകണ്ടു് വളരെ മനസ്സുപപ്പെടുന്നു. എന്തിനു ഞാൻ അവിടെവരുന്നു, ഭവതിയെ കാണുന്നു. എന്റെ ജനം ഇങ്ങിനെ കഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുമായി. ഭവതി എങ്കിലും യോഗ്യനായ ഒരു ഭർത്താവിനോടുമേ നു് സുഖമായിരിക്കുക. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉള്ള ഈ പൈശാചികകൃത്യം നാമാവശേഷമാകുന്ന കാലത്തല്ലാതെ സമുദായശ്രേയസ്സുണ്ടാകയില്ല. വധുവരന്മാരുടെ അനുരംഗനിബലമല്ലാത്ത ഹൃദയങ്ങളെ കെട്ടിയിണക്കി തപിപ്പിക്കുന്ന ശൈശവവിവാഹം എന്തെല്ലാം ദോഷങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നു് സമുദായനതാകന്മാർ ആലോചിക്കാത്തതു് പരിതാപകരമത്രേ. തെക്കും വടക്കും അറിയാൻ മഹിയാത്ത പ്രായത്തിൽ മനുസികവും ശരീരവും ആയ യാതൊരു ചേർച്ചയും ഇല്ലാത്തതെങ്ങു ഖാലവല്ലിമുഖെ അവർ ബന്ധിപ്പിച്ചുവാടുന്നു. പരസ്പരാനുരക്തരായ ഭവതിമാരുടെ സംയമഭിപ്രായം അവരിൽക്കുന്നില്ല. മറ്റൊരാൾ മതങ്ങളിലും ഏകഭാഷാപരം നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും നമ്മുടെ മതത്തിൽ അതു് അനുപേക്ഷണീയമായിരിക്കുന്നു. രണ്ടിലൊരാൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തു് പുനർവിവാഹം പാടില്ലത്രെ, എത്ര കഷ്ടമുണ്ടു്. ഇത്ര കാരണം എത്ര സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അധഃപതത്തിൽ ആകുന്നു? ആപത്തിൽ ചാടുന്നു-

അസ്വസ്ഥരാകുന്നു ആത്മമരത്തിലൊഴുകുന്നു, ഇതൊന്നും സമുദായനേതാക്കന്മാരുടെ ആലോചനയ്ക്കു വിഷയമാകുന്നില്ല, എന്റെ പരമാർത്ഥം പറകയാണെങ്കിൽ, ഞാൻ മുശിത്തായ ലോഭവും സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. അവളെ സ്നേഹിക്കുവാൻ എനിക്കുസാധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ അവളേക്കുറിച്ച് എനിക്കു ഒട്ടും വെറുപ്പില്ല മുശിത്താ വളരെ സർവ്വഭാവവിനിയാണു്. അവളുടെ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ആക്ഷേപയോഗ്യമായി യാതൊന്നുമില്ല. എങ്കിലും അവളിൽ എനിക്കുനാശമില്ല. അതെന്തെന്നും അവളുടേയും കുറവുമില്ലതാനും. ഞാൻ ഹാർട്ടമായി ഭവതിയെ സ്നേഹിക്കുന്നു വതി എന്നെയും അപ്രകാരംതന്നെ. പക്ഷേ നമ്മുടെ ചേർച്ചയ്ക്കു നിവൃത്തിയില്ലതെ. മതം അതിനനുവദിക്കുന്നില്ലപോലും. ഈ നിലയിലുള്ള ജീവിതത്തിൽ എന്തുസുഖമാണു്. ഇതിൽഭേദം മരിക്കുകയല്ലേ? എങ്ങിനെ മരിക്കുന്നു. ആത്മമരത്തിലൊഴുകുകയും അതുപാപകരമല്ലേ? അന്ത്യയുടെ സുഖത്തിനുവേണ്ടി ആത്മമരത്തിലൊഴുകട്ടെ പുണ്യശാക്തുകർ ഉണ്ടു്. ഇതു് അപ്രകാരമാണോ? അഥവാ ഞാൻ മരിച്ചാൽ എന്ന ഭവതി ക്രമേണ മറക്കാനും പിന്നീടു യോഗ്യനായ ഒരു വരനോടു ചേരാനും മുശിത്താക്കും മേൽ ആ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചാലും സംഗതിമുണ്ടാകും. അല്ലാതെ ഈ ജന്മംകൊണ്ടു യാതൊരുസുഖവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്റെ സങ്കടങ്ങൾ എല്ലാം സർവ്വതന്നെയും ദൈവം അറിയട്ടെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിതംപോലെ എല്ലാം നടക്കട്ടെ. ദൈവകൃപനേരം തമ്മിൽ കണണം. ശേഷം അപ്പോൾ.

എന്നു് സ്വന്തം എണ്ണയാം.

ഇതായിരുന്നു ആ ഏഴുതു്. മുശിത്താ പലകറിയും അതിനെ വായിച്ചു. അനൗദ്യമായി പ്രവഹിച്ച കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകുളഞ്ഞുകൊണ്ടു വായിച്ചു ദീർഘനേരം ആലോചനയിൽ ഇരുന്നു. തന്നത്തരം ഏഴുനേരംപോയ! ഏഴുതിരുനാൾ സ്ഥലത്തു തന്നെ വെച്ചുവെച്ചു് മടങ്ങിവന്നു് തന്റെ മുറിയിൽകുറിച്ചുനിൽക്കി. വൈകുന്നേരം അവൾ ആലോചനാനിമഗ്നയായി കിംകർത്തവ്യതാ മൂലയായി അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. ആഹാരം കഴിക്കുന്നതിനു അർദ്ധരാത്രിയോളം നിർബന്ധിച്ചിട്ടും സുഖമില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകിടന്നതല്ലാതെ പോയില്ല.

നേരം സന്ധ്യകഴിഞ്ഞു മനംപിന്നും മഴപെയ്തുന്നുണ്ടു്. ഇരുട്ടും നല്ലപോലെയുണ്ടു് ആകാശത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലും കാണാൻമാറില്ല. മുശിത്താ ഏഴുനേരം വിളക്കുകുത്തിച്ചു. നിലത്തുതന്നെ ഇരുന്നു ഇടത്തുകൈമുട്ടു് തുടയിൽ ഉന്നി കയ്യിന്റെ പത്തികൊണ്ടു മുഖംതാങ്ങിയുള്ള അവളുടെ ഇരിപ്പു കണ്ടിട്ടാണോ “രണ്ടു യാമദിതം സുന്നാമകമലംതസ് മിൻകലാനാണിധിഃ ശേതേതത്രവികസിതകോകനതാജാതാകളിദാജാസാമേദേശശ്ശിവരേനിപത്യതരസാവ്യോമാജ്ഞം ഗാർഭതേജസ്വാതൽചരിതം മമപിഹാദയനേന ധൈര്യമലംബതേ! എന്നൊരു കവി സാധുഭക്തമൻ ഏഴുതിയതെന്നു തോന്നിപ്പോകും. അവൾ ആലോചിച്ചു “എന്റെ ഭർത്താവു് എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല ദൈവമേ യുവതിയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ആ ഭാഗ്യവതിയെ വിവാഹംചെയ്തു സുഖമായിരിക്കുവാൻ മതം അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തു് അതു പാടില്ല. അപ്പോൾ എന്റെ പ്രാണവല്ലഭന്റെ സുഖത്തിനു ഞാൻ പ്രതിബന്ധമായിരിക്കുന്നു. എനിക്കോ ഏതായാലും സുഖത്തിനു വഴിയില്ല. ഞാൻ മരിച്ചാൽ അദ്ദേഹമെങ്കിലും സുഖമായിരിക്കും. ആ സ്ഥിതിക്കു് ഞാൻ മരിക്കുയാണു് നന്നു എങ്ങിനെ മരിക്കുന്നു? ആത്മമരത്തി. അതു പാപമല്ലേ? ഇല്ല. അന്ത്യന്റെ സുഖത്തിനായി പല പുണ്യശാക്തുകർ തങ്ങളുടെ ജീവനെ വെലികഴിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് എന്റെ പ്രിയതമൻ പറയുന്നു. യേശുക്രിസ്തുതന്നെ അന്ത്യന്മാരുടെ രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി തന്റെ ജീവനെ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നിരിക്കെതുകൊണ്ടു് ആത്മമരത്തിലൊഴുകാം. അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഈ കൃത്യം നിശ്ചയമായും ഒരു പുണ്യപ്രവൃത്തിയായിരിക്കും” ഇങ്ങിനെ അവൾ പലതും ആലോചിച്ചു. കടലാസും, മഷിയും, പേനയും എ

കുറുത്തു എന്തോ ചിലതെല്ലാം എഴുതി തന്റെ ഭർത്താവു വേറൊരു സ്ത്രീയിൽ അനുരക്തനാണെന്നു അറിയുന്നതിനേക്കാൾ ഒരു സ്ത്രീക്ക് പരമസങ്കടമായി വേറെ ഒന്നില്ല. ആ വേദന എത്രക്കു കരാരമായി പിടിപെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു മൂശിത്തായുടെ മുഖം വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. അവർ ഇടയ്ക്കുകരയും ധൈര്യം അവലംബിക്കും ദീർഘശ്വാസംവിടും സമാധിയിൽ ഇരിക്കും പെട്ടിക്കരയും ഇങ്ങിനെ ചില മണിക്കൂറുകൾ കഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അവർ ഒരു അവധൂതയായ സന്യാസിനിയെപ്പോലെ നിശ്ചലമായി പൂണത്തിൽ മുഴുകിയിരുന്നു. അപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്തു വിരക്തിയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ പരിപൂർണ്ണമായി ശോഭിച്ചു. അടുത്ത ദേവാലയത്തിലെ മണി പന്ത്രണ്ടിട്ടു മൂശിത്താ എഴുന്നേറ്റു വിളിക്കുന്നു.

പിറേറടിവസം കാലത്തു മണി എട്ടായിട്ടും മൂശിത്താ എഴുന്നേറ്റുപുറത്തുവന്നിട്ടില്ല. അവളുടെ പുരുഷിയുടെ വാതൽപോലും തുറന്നിട്ടില്ല. അവളുടെ അമ്മാവി അമ്മ വാതുക്കൽ ചെന്നു വിളിച്ചു ആരും മിണ്ടുന്നില്ല. കതകുതള്ളിത്തുറന്നു അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. മൂശിത്താ നിലത്തു നിശ്ചലയായി കിടക്കുന്നു. ആ പൂല മകളെ കുമ്പകിറിവിട്ടു കണ്ണുപോലും തുറക്കുന്നില്ല. അവർ നിത്യസമാധിയിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്നു പക്ഷേയുടെ നിലവിളിക്കേട്ട് ആളുകൾകൂടി എത്രയൊന്നും എത്തി. ഉടനെ ഡാക്ടററെ വരുത്തി അദ്ദേഹം നോക്കി മരണമായിപിൻതിരിഞ്ഞു ഹാ! മൂശിത്താ ഇനിക്കിരിക്കലും എഴുന്നേല്ക്കുകയില്ല അവളുടെ ആത്മാവ് പരമാർത്ഥമായി ലയിച്ചിട്ടു മണിക്കൂറുകൾ കഴിഞ്ഞു പരിശോധനയിൽ അവളുടെ വിരലിൽ കിടന്ന മോതിരത്തിൽ പതിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രത്തിനാണ് മരിച്ചതെന്നു അനുമാനിച്ചു. കപ്പലങ്ങൾ ഒട്ടവസാനിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ തലയ്ക്കൽ കിടന്നിരുന്ന ഒരു കടലാസ് ആരോ എടുത്തു വായിച്ചു അതിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരുന്നു.

“എന്റെ ജീവിതം എന്റെ പ്രിയഭർത്താവിന് ഓലകാരണമായി. അദ്ദേഹം എന്നെ ലേശവും സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി, വേറെ ഒരു യുവതിയെ ഹാർട്ടുവായി സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മതസംബന്ധമായുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളാൽ അവളെ വിവാഹംചെയ്തു സുഖമായി ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഈ ദുഃഖം പക്ഷേ മൂതിരിപ്പെട്ടത്തിയേക്കുമോ എന്നു ഞാൻ ശങ്കിക്കുന്നു. ഞാൻ മരിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തിനു ആ ഭാഗ്യവതിയെ വിവാഹംചെയ്തു സുഖമായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ട് എന്റെ പ്രാണനാശമായ അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടി ഞാൻ സന്തോഷസമരത്നം മരിക്കുകയാണ്. ഈ പ്രവൃത്തികൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു സുഖംകിട്ടിയാൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി.

എന്ന് മൂശിത്താ.

ഈ എഴുത്തു വായിച്ചുകേട്ടശേഷം, ഹൃദയോന്മർഭാഗത്തുനിന്നും വെന്തുകി കണ്ണുകളിൽകൂടി പുറപ്പെട്ട തീക്ഷ്ണജലകണങ്ങളെ തുടച്ചുകൊണ്ട് എത്രയും വെളിച്ചമില്ലാത്ത പോയി.

‘ഗോവിന്ദാനന്ദി’യുടെ ചില സ്വഭാവ വിശേഷങ്ങൾ.

(എം. കേശവൻ ഇളയത്ത്.)

(മഹാദേവഗോവിന്ദാനന്ദി ൧൮൩൨-ജനുവരി ൧൮-നു) അതനാട്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂവികയാർ എല്ലാം ‘ചേപ്പാപരാജധാരി’യിൽ

* ബോംബേ “ഹിന്ദു യൂണിയൻ ക്ലബ്ബി”ൽ വച്ച് വന്നഡിയുടെ ശ്രാദ്ധദിവസം ശ്രീമാൻ ഗോഖല ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിന്റെ ചുരുക്കം.

ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരുന്നു. റാന്നഡി, ചുവമു-മുതൽ ചുവന്ന-വരെ 'കോൾഫാപ്പർ' ഫൈസ്റ്റിംഗ് പിന്നീട് 'എൽഫിൻസ്റ്റാൻ' കോളേജിലും വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു. ചുവന്ന-ൽ ബി. എ ഡിഗ്രിയും മൂന്നുവർഷത്തിനുശേഷം എം. എ. ഡിഗ്രിയും എടുത്തു. ചുവന്ന-ൽ എൽ. എൽ. ഡി. യും പാസ്സായി കുറച്ചുകാലം കോളേജിൽ പ്രഫ്സറായിരുന്നശേഷം ക്രമേണ, മജിസ്ട്രേട്ട്, ജഡ്ജി, ഫൈക്കോർട്ടുജഡ്ജി എന്നീ ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കു ചേർന്നു.)

മഹാത്മാവേ! മഹതികളേ!

മിസ്റ്റർ 'പാഡി'യുടെ കത്തിലുള്ള അപേക്ഷയെ ശരിവയ്ക്കുക എനിക്കുദ്യോഗമായിരുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ പ്രസംഗവേളയിൽത്തന്നെല്ലാമാണ് പറയേണ്ടതെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നതായും അത്ര സുസ്ഥാധമായി തോന്നുന്നില്ല. മിസ്റ്റർ റാന്നഡിയുടെ അതിയായ പ്രാപ്തിയും, അതോടുചേർന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശാലമായ വ്യവസായശീലത്തെയും മറ്റും പറ്റി നിങ്ങൾക്കെല്ലാമറിയാമല്ലോ. ഏതാണ്ട് മുപ്പത്തഞ്ചുവർഷങ്ങളോളം യാതൊരുനല്ലായവുമില്ലാത്ത ഈ മഹാൻ വായിക്കുകയും, ചിന്തിക്കുകയും, എഴുതുകയും, പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനാൽ മിസ്റ്റർ റാന്നഡിയെ പറ്റി അറക്കിലും എന്തെങ്കിലും പ്രസംഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതിനു (പ്രസംഗത്തിന്) അടിസ്ഥാനമായ സംഗതികൾതന്നെ അവയുടെ ബാഹ്യ പ്രയത്നങ്ങൾ പരിഭ്രമവും അസാധ്യപ്രതീതിയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഈ സായന്തനാവളയിൽ, ഞാൻ പറയാൻ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ മിസ്റ്റർ റാന്നഡിയുടെ ജീവിതത്തെയും ഏതൽപ്രവൃത്തികളേയും പറ്റിയ ഒരു സാമാന്യ ചർച്ചയ്ക്കു കാലം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെയും നാനാമുഖങ്ങളായ ജീവിതരീതികളേയും പറ്റി പത്തോപത്തോളം പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതാണ് എനിക്കു കൂടുതൽ എടുപ്പാ ചിന്തോന്നുന്നത്.

ഞാനിന്ന്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റിയ ഒരു നിരൂപണമല്ലാ ചെയ്യുന്നതെന്നു അദ്ദേഹമായി അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഒന്നാമത്, നമ്മൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തിൽനിന്നും വളരെ അകലെയായിട്ടല്ല സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. രണ്ടാമത്, ഒരു നിരൂപകൻ അവശ്യമാവശ്യമായ 'അകൽച്ച' ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണ്. ഞാൻ ഇത്ര അടുത്തു പെരുമാറിയതുകൊണ്ടു, സാമാന്യരീതിയിൽ ഒരു വിമർശനം ചെയ്യാൻ എന്നാൽ അസാധ്യം. പക്ഷെ ഈ അടുപ്പംതന്നെ—എന്നെ ഒരു നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതിനു അശക്തനാക്കിയ ഈ അടുപ്പംതന്നെ—അദ്ദേഹത്തിന്റെ അ

ഗാധങ്ങളായ ആശയങ്ങളോടും ചിന്തകളോടുംതന്നെ പരിചയം ഉള്ളവനാക്കിത്തീർപ്പാൻ ഉപയോഗപ്പെട്ടു എന്നുചൊയ്ക്കുന്നതിനായില്ല. ആ പരിചയങ്ങളിൽ ചിലതിനേയാണ് ഞാനിവിടെ പറയാൻഭാവിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദശുശ്രൂഷചെയ്തുകൊണ്ടുവസിച്ചിരുന്ന ആ പതിനാലുകൊല്ലം—ഏതൊരുശക്തിയാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഭയഭക്തിപുരസ്സരം സേവിക്കുവാൻ എന്ന പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നും, ആ മഹാന്റെ വിശ്വാസം എന്തായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം തന്റെ പിൻഗാമികളായ യുവപൗരന്മാർക്കുഎന്തൊരു പദേശമാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നതെന്നും മറ്റും ഞാൻ കഴിയുവിധത്തിൽ ചുരുക്കിപ്പറയട്ടെ.

സ്വരാജ്യസ്നേഹം.

ശ്രീമാൻ റാനഡിയോട് അടുത്തു ഇടപെടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഏവനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശുദ്ധവും അഗാധമായ 'സ്വരാജ്യസ്നേഹം'ത്തന്നെയാണ് സർവ്വോപരി പുകഴ്ത്തുക. ഇതുപോലെ സദാസമയവും സ്വരാജ്യത്തേയും അതിന്റെ ഉൽക്കർഷ്ടങ്ങളേയും മറ്റുംപറ്റി ചിന്തിക്കുന്നവേദാരാളുണ്ടെങ്കിൽ അതു 'നവരോജി'യാണെന്നാണ് എന്റെ അറിവ്. അദ്ദേഹത്തിനു ഇന്ത്യയുടെ ഭൂതകാലത്തെപ്പറ്റി വലിയ അഭിമാനവും മറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഭൂതകാലത്തേക്കാൾ, വർത്തമാനത്തേയുംഭാവിയേയും പറ്റിയായിരുന്നു വലിയ വിചാരം എന്നുള്ളതു ഒരു 'സ്വഭാവവിശേഷം' തന്നെയാണ്. ഇന്ത്യാക്കാരായ നാം ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൻകീഴിൽ ഏതേതു മാതിരിയാണ് വർത്തിക്കേണ്ടതെന്നും എന്തെന്തുപ്രവൃത്തികൾ ഇന്ത്യക്കുവേണ്ടി നമ്മുമാൽ ചെയ്യാൻസാധിക്കുമെന്നും മറ്റും റാനഡി കാണിച്ചുതന്നുകഴിഞ്ഞു. പക്ഷെ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തി എത്രത്തോളമല്ലാം എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു തിരിച്ചറിയുന്ന പശ്ചാദ്യോചിത്വാർത്ഥി. റാനഡിയുടെ കോമേജ് കീവിതത്തിനിടയിൽതന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന വിശാലതയും നൈർമ്മല്യപൂർവ്വമല്ലാം എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയെ കേട്ടറിവുണ്ട്. ഇന്ത്യയും ഇസ്ലാമും തമ്മിലുള്ള ഊബന്ധം ദൈവികമായുണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, നമ്മുടെ ന്യായമായ ആശങ്കയെ സഫലീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടകാലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം കൂടക്കൂടെ തന്നത്താണെന്ന് പറഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. ഇന്നത്തെ ഭരണം, ഭാരതീയരായ നമുക്കുണ്ടാകേണ്ട വ്യക്തിത്വോപാധത്തെയും, ഉയർച്ചകളുള്ള മോഹത്തെയും ഹനിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നും ഓരോരുത്തർക്കും ഉണർപ്പുവർത്തിക്കണമെന്നും മോഹമുണ്ടായാലേ ഉയർച്ചയ്ക്കു വഴികാണുകയുള്ളുവെന്നും പലതവണയും മഹാൻ പ്രസംഗിക്കാറുണ്ട്.

റാനഡിയോട്, സ്വന്തമത്തെ രൂപവൽക്കരിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്ന നയം ഒന്നുവേദനയായിരുന്നു. ഈ സംഗതിയിൽ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു

അദ്ദേഹം വളരെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു പറയാതെ കഴിവില്ല. 'ശരിയായാലും തെറ്റായാലും വേണ്ടില്ല. ഞാൻ പറയുന്നതു അനുസരിക്കണം. നിങ്ങൾക്കത് പരമസങ്കടമായിരിക്കാമുള്ളൂ. എന്നാലും ഇതനുസരിക്കുകതന്നെ വേണം. ഇങ്ങിനെ ശരിക്കു വരോടു അദ്ദേഹത്തിനു പൂർണ്ണവും വെറുപ്പുമാണുണ്ടായിരുന്നത് ഇൻഡ്യൻ ജനതയെ രൂപവൽക്കരിക്കേണ്ടതു തന്റെ ചുമതലയാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തഃകരണം സദാപി ഉപദേശിച്ചിരുന്നു. എന്നും പഴയമട്ടിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതുകൊണ്ട് നമുക്ക് വിശേഷാൽ ഒരു ഗുണവും ഉണ്ടാവാതില്ലെന്നു റാന്നഡിനു നല്ല വിശ്വാസവുമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ മാതൃഭൂമിക്കുവേണ്ടി എന്തു കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനുകൂടിയില്ല. ജീവിതംതന്നെ മാതൃഭൂമിക്കായി വേലചെയ്യാനുള്ളതെന്നായിരുന്നു മഹാത്മാവിന്റെ മതം. സ്വസഹോദരങ്ങൾക്കും സ്വാജാതീനും അൽപം വല്ല ഗുണവും സിദ്ധിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ആരുടെ പാദവും ശിരസ്സിൽ വഹിക്കുവാൻ റാന്നഡിനു മടിയില്ല.

രാമമോഹൻ റായിവിഗ്രഹാരാധനയ്ക്കു എതിരായി നിന്നിരുന്നുവല്ലോ. വിഗ്രഹങ്ങളെ പൂജിക്കുക അദ്ദേഹത്തിനു മഹാപാപമായിട്ടാണ് തോന്നിയതു റാന്നഡിയും ഈ അഭിപ്രായക്കാരൻതന്നെയായിരുന്നു. പക്ഷെ, സ്വസഹോദരന്മാരെ ഒന്നുകൂടി മതാസക്തന്മാരാക്കിത്തീർക്കുവാനായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ വലിയതെറ്റൊന്നുമില്ല. താഴെപ്പറയുവാൻ പോകുന്ന സംഗതി നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. മിസ്റ്റർ റാന്നഡിയുടെ സ്വഭാവം ആരെയും ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരാക്കിത്തീർത്തിരുന്നു. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു പ്രായേണ സമാജ്ത്തിലെ അംഗങ്ങളെല്ലാം മിസ്റ്റർ റാന്നഡിയോടു നിരസം പ്രകാശിപ്പിച്ചത് നിങ്ങൾക്കെല്ലാം ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നെന്നാൽ അദ്ദേഹം അന്നൊരു ദിവസം ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ ചെന്നു ലോകഗുരുക്കന്മാരായ തുക്കാരാം രാമമോസ്, ഏകനാഥ് മുതലായവരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രസംഗിച്ചു ക്ഷേത്രങ്ങളേയും ബിംബങ്ങളേയും പറ്റി പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളവർ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി പ്രസംഗിക്കുക (പ്രസംഗം 'സമാജത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതുതന്നെ ആയിരിക്കാമുള്ളൂ) അർക്കം നിരസത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതുതന്നെയാണു. ഇതിൽ ആ മഹാത്മാരെ കുറപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല. ഞാനായാൽതന്നെ ഇതിൽ വിസമ്മതം ഭാവിക്കാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ റാന്നഡിയുടെ മറുപടി ഇതായിരുന്നു. സ്ഥലം ഏതുതന്നെയായിരിക്കാമുള്ളൂ, വിഷയത്തെയാണു നോക്കിക്കേണ്ടത്. തന്റെ ആശയങ്ങൾ അന്യന്മാർക്കുകൂടി സുഗ്രഹമാകണം, അതിനു എവിടെപ്പോകുവാനും അദ്ദേഹം തയ്യാറുതന്നെ

(തുടരും)

ഒരു സുപ്രഭാതം.

തൊടുപുഴ, കെ. എൻ. പരമേശ്വരൻപിള്ള

(ഗ്രാമാരീതി)

ഘോരമായ കാരമകന്നിതാനവ്യമം
തേജസ്സെന്നെത്തേമകൊണകന്!
തുമണംചേരമിളംകളിർകാറിതം
പ്രേമാമൃതമാരിതുകിട്ടുന്നു.
ചാരപ്രശാന്തത ചേർന്നവിളങ്ങിടം
പാരിടംമന്ദംമസി ചിട്ടുന്നു
നിർമ്മലമായിട്ടുകാശഭേരത്തിൽ
വെൺമതിരട്ടംവിഹംഗജാലം
രോമാഞ്ചകണ്ഠകംചേർക്കിളംകള-
ഗാനസുധാസുഷംതുകിത്തുകി
ആരോമലാളാംപ്രകൃതിയാമമയെ
സാവധാനത്തിലുണർത്തിട്ടു.
മാതാവിൻനാനാലതകളുംവേണിയിൽ
കാണുന്നവാടിയസുനമെല്ലാം
നീക്കിക്കളഞ്ഞുസുഗന്ധസമ്മേളിത-
രമ്യകസുമങ്ങൾചാർത്തിക്കുന്നു.
ആതമമെല്ലാമകലക്കളഞ്ഞിടം
സ്വാതന്ത്ര്യസേനാഗൃഭാസുരന്റെ
ചേതസ്സമകംകുമാരംജ്യോതിസ്സേ-
ററാനന്ദമോടാപ്രകൃതിഭേവി
മന്ദമുണർന്നിങ്ങനോക്കിത്തുടങ്ങിത-
നവ്യചൈതന്യംനകൻവല്ലോ.
വഞ്ചിയാംമോഹനപ്പൊയ്കയിൽസഭാഗ,
സഞ്ചിതശോഭം“സരോജ”മേകം
പ്രേമമാലാപിരസപൂരംചൊരിഞ്ഞാമൽ
‘സാമവേദ’ഗന്ധംതുകിനിൽപ്പൂ.
ലോകരംഷർപ്പദൃഢമാലാവണ്യ-
മാധുര്യംചിന്തം“സരോജ”ത്തിങ്കൽ
ചേരുന്നിതാനന്ദമുരന്ദസുധാ-
സാരംനകുന്നുവേണ്ടുവോളം
“വേണാടേ!നിൻപൂവ്പുണ്യത്തിളപ്പാകം,
ചേൺറെരാജാരിജാതവൃഷ്ടം
നാനാവിധസുനപകചജാലങ്ങളാൽ
കണ്ണായതാനോ“സരോജ”സുനം
ശ്രീമുഖമുലംതിരുമേനിതന്നുടെ
സീമാവിധിനസൽക്കർമ്മഭാഗം
ധർമ്മപൂർവ്വമായിത്തന്നായപ്പോഴി

ആനായതാനോ "സരോജ" സുനം"
 ഏവം മധുപനി ഭരം പരിതോഷാൽ
 ഗാനം തതകത്തിതാസഞ്ചിരിപ്പൂ!
 ജാതിപ്പിശാചികനന്തനം ചെട്ടിടം
 ഘോരനിശാവേളനീക്കിയിട്ട്
 അക്ഷയകീർത്തിപ്രഭാവശോഭാവഹൻ
 സാക്ഷാൽകവീശൻ "രാധിനാഥൻ"
 വഞ്ചിയോം വാനിർതെളിഞ്ഞുണ്ടാണനി-
 തഞ്ചിതമായിട്ടും സുപ്രഭാതെ
 പൌരസ്ത്യപാശ്ചാത്യസംയുക്തവായിനി
 പാരാത്പര്യത്തിലായിത്തലത്തിൽ
 ചാലവേനിഗ്നിമിപ്പിക്കാൻ "രവിഗ്രന്ഥം"
 പാവനശില "നാൻഡ്" റൂസും "ഭക്താ
 വൈകുണ്ഠതൈകവഴിരണ്ടാംവായി ചിങ്ങ
 കോണായിട്ടന്നതുമെതരമുഃ!
 കാതിപ്രഭാവം തടവിലസിങ്ങമം-
 ശാന്തിനികേതനം സാവധാനം
 സന്തതം മൈക്യകൃതികൾ വീശുന്ന
 തന്മർമ്മഭാവിലോകിച്ചുലോകം
 സംരൂപ്യമെന്നസരായിതാമസ്സുണ്ടു
 പൊന്തിച്ചുപ്രസൂതിമിടുന്നു.

■ മഹാമുദാരം ദിനചയ്യം.

ജെ. പൊന്നമ്മ ഡിറായിം മിസ്റ്റർസ്സ്.

ഭാരതീയരുടെ ആശോക്താ നാലാംകുറുപ്പാം കയ്യിച്ചുവരുന്നു. ഞാ
 ലാമോണം അത്യധികം വലുതാകുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പ്രസവസംഖ്യാ
 ഡയറിയ രോഗങ്ങളാൽമാത്രം മരിക്കുന്നവരുടെസംഖ്യയും ഒട്ടും ചില്ലറയ
 ല്ല. ഈ നിർഭാഗ്യവശമായിൽ ഭാരതീയജനത അകപ്പെട്ടിട്ടു അധികം
 കാലമായിട്ടില്ലെന്നു സ്വല്പം അലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. പാ
 ശ്ചാത്യപരിഷ്കാരപ്രവൃത്തി ശക്തിത്തോഴിത്തീർന്നതോടുകൂടി വ്യാപരിച്ചുതു
 ടങ്ങിയ ഈ ബാധ ഭാരതചൈന്യമാകുമാറും തിങ്ങിക്കൂടിയിരിക്കുന്നു. ഈ
 ബാധയെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മന്ത്രമടികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം അ
 തൃന്താപേക്ഷിതമാണ്. നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ആറിരുപതുവർഷംവ

ഈ ലേഖനം ധനപന്തരിവൈദ്യസുരിപണ്ഡിറ്റ് ശ്രീമാൻ. യു. രാമനാഥശാ
 സ്ത്രിയുടെ ഒരു ലേഖനത്തെ ആസ്പദമാക്കിയെഴുതിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു- (ലേഖനകർത്രി)

ഈ ആത്മശുദ്ധമാന്മാരായി ജീവിച്ചിരുന്നവങ്ങളിൽ അനേകംതെളി
 പുകൾ ഉണ്ടു്. ആധുനികജാതികളുടെ ശാമിരിക്കുനിയമം സങ്കടഭ്രമി
 സ്തംഭനം. ഇപ്പോഴാകട്ടെ മനുഷ്യർ അതിശയമുത്തീൽത്തന്നെ ബാഹ്യം
 കൈമാതം, യൌവനം, വാല്യം, ഏതീ അവസ്ഥാന്തങ്ങളെ തരണം
 ചെയ്തു അസംഖ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ പീഡിതമാകുന്നു. ഇവയുടെ കാരണം
 ഏതാണെന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കുക? പാപീകൾക്കുള്ള നമ്മുടെ പ്രാപി
 നാമഹന്മാരായി അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടുപണിതുന്നതും നമ്മുടെ വേദശാസ്ത്രാദി
 കൾ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതും ആയ ദിനചതുരീതികളെ അവഗമിച്ചതു
 കൊണ്ടുതന്നെയാണു് ഇപ്പോൾ നമ്മെ നാനാഭാവങ്ങളും പിടിച്ചടിക്കേ
 ശിപ്പിക്കുന്നതു്. വാതപിത്തകഫങ്ങൾ അംശനി, സേധാനുകൾ മുത
 ലായവ സമമായും ഇന്ദ്രിയങ്ങളും മനസ്സും പ്രസന്നമായും ഇരിക്കുവാ
 കും ആരോഗ്യമുണ്ടെന്നും അപയ്യ അല്പമെങ്കിലും കുറവോ ഭോഗതിന്മ
 ഉള്ളവകും ധോഗന്മായുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും ആയുർവേദം ഉൾവേദാചി
 ക്കുന്നു. ഇവയുടെ ശരിയാക്കുവണ്ണം സംക്ഷേപിക്കുന്നതിന്നു നാം ദിനച
 തുരയ ക്രമമായി അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണു്. ആയുർവേദം ദിനചതുരയെ
 പറ്റി വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു താഴെപ്പറയുന്നവിധമാകുന്നു.

ഭോമാഭോഗേച്ഛാശർവ്വം പ്രതിദിനം രാവിലെ സൂര്യോദയത്തിനുമു
 ന്നപെഴുന്നേറ്റു ജലംകൊണ്ടു മുഖപ്രക്ഷാളനം ചെയ്യണം. പിന്നീടു ക
 ണ്ണാടി, പശു, വിളമ്പ, തുളസി, മോദീത്രം ഇവയെ ദർശനം ചെയ്യ
 ണം. അനന്തരം ഏതാനും ദൂരം നടന്നതിന്റെ ശേഷം വേഗം നൂലു
 ക്കായിൽക്കുന്മാർ പിന്നർമ്മജനാദികൾ നടത്തണം. മുൻപ്രസ്താവിച്ച
 വരെയല്ലാം യാതൊരു കൃത്യവും ചെയ്താൽ പരിപരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ യഥാ
 വിധി ദന്തധാരണം ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ദന്തത്തിന്റെ അശുദ്ധിയാൽ
 ദന്തരോഗങ്ങളുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് ദന്തധാരണമുതലും അറത്തിൽ പ്ര
 വേശിച്ച അനേകരോഗങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിനാൽ
 പ്രതിദിനവും പ്രഭാതത്തിൽത്തന്നെ ദന്തധാരണമനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണു്.
 മാവില, വേപ്പിൻമുളി, കരുങ്ങാരി, തേന്, മുതലായവയുടെ സുന്ദര
 തോടു കൂടി സാവധാനമായും ശക്തിപ്രയോജിക്കാതെയും തേക്കേണ്ടതാക
 ന്നു. മുൻപ്രസ്താവിച്ച ഓരോകമ്പിനും പ്രത്യേകം ഗുണങ്ങളുള്ളതായി
 കാണുന്നു. ഹൃദയരോഗികൾ, നേത്രരോഗികൾ, ജഘരപീഡിതർ, ബല
 ഹീനർ, മുതലായവർ മുളിപ്പാൽ പല്ലുതേയ്ക്കുന്നതു നന്നല്ലത്രേ. ദന്തമാം
 സങ്ങൾക്കു കേടവരുത്തവിധം യഥാക്രമമായ് സജ്ജിതമായ ദന്തചു
 സ്സങ്ങളെക്കൊണ്ടു ദന്തശുദ്ധിപരത്തണമെന്നു സൂത്രസംഹിത ഉപദേ
 ശിക്കുന്നു. തിപ്പലി, ജീക്കം, ഇരപ്പ്, ഇവമൂന്നുമൊ, ജീരകം, കുടുകാ,
 ഉപ്പ് ഇവമൂന്നുമൊ, സമമായിട്ടടുത്തു പൊടിച്ചു ശീലപ്പെടുത്തിയാക്കി ദ

നേത്രശുദ്ധി വരുത്തുന്ന പക്ഷം അവയ്ക്കു ദാർശ്ട്യവും ധാവദ്യവും പൂർവ്വാധികം വലിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ദന്തപേപനക്രിയ ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം ശബ്ദവും (വായ് നല്ലപോലെ കഴുകുന്നതിന്റെ പേര്) ചെയ്ത മുഖക്കുരു ഉന്നാനന്തരം മാർദ്ദവമുള്ള തുണികൊണ്ടുതുടയ്ക്കണം. ഇപ്രകാരം യഥോക്തമായി ദന്തധാവനാദികളനുഷ്ഠിക്കുന്ന പക്ഷം നേത്രശുദ്ധി വലിക്കുന്നതുകൂടാതെ രക്തപിത്താദി രോഗങ്ങളും ശമിക്കുന്നതാകുന്നു.

സ്നാനം:—ഉദയവേളയിൽ സ്നാനം ചെയ്യുന്നതു അതോഗ്രസംവൽ കമാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണു്. സ്നാനം അനേകവിധത്തിലാവാം. എല്ലാറ്റിലും വെച്ച് ശരീരസ്നാനം ചെയ്യുന്നതാണ് വളരെ വിശേഷമായിട്ടുള്ളത്. ശരീരസ്നാനം ചെയ്യുമ്പോൾ ശീതജലത്തേയും കണ്ണസ്നാനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉഷ്ണജലത്തേയും ഉപയോഗിക്കുന്നതു തരമം. ഉഷ്ണജലം ശിരസ്സിലൊഴിക്കുന്ന പക്ഷം നേത്രങ്ങൾക്കു കേടുണ്ടാകുമെന്നും ശിരസ്സിൽ ശീതജലം ഒഴിക്കുന്ന പക്ഷം നേത്രങ്ങൾക്കു ഗുണകരമാണെന്നും സുശ്രുതസംഹിതയിൽ കാണുന്നു. എങ്കിലും ഉഷ്ണോദകത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ സുഖോഷ്ണമായ ജലത്തെ നാണവയോഗിക്കേണ്ടതു്. സ്നാനം ചെയ്യുമ്പോൾ ശരീരതാപങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ അശേഷാദികൾ നിവർത്തിക്കുമ്പോഴും സ്ത്രീകളുടെ പ്രസവസംബന്ധമായ അശുദ്ധികൾ പരിഹരിക്കുമ്പോഴും അനേകം പ്രാവശ്യം സ്നാനം ചെയ്യണമെന്നു നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ ശഠിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ശാസ്ത്രമെല്ലാംതന്നെ വ്യാധികളെ ബാഹിഷ്കരിക്കുന്നതിനായിരുന്നു. ശരീരസൗഖ്യവും, ദൃഢതയും, രാമണീയകവും, വലിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പരദേശസ്ത്രീകൾ മഞ്ഞൾമുതലായവതേച്ചു കുളിച്ചുവരുന്നവനുള്ളതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഈ പ്രാചീനവിധികളെ തിരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു മിലർ സോപ്പുമുതലായ വെറും പകിട്ടുസാധനങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചു സ്നാനം ചെയ്തവരെന്നു കഷ്ടാൽകഷ്ടതയോടെ തന്നിരിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടർ അനേകം വ്യാധികൾക്കു ദാശാപദമായിത്തീരുന്നതേയുള്ളു. നമ്മുടെ പൂർവികന്മാരുടെ വിധിപ്രകാരം സ്നാനം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം വിരപ്പ്, ദീപനശക്തി ശരീരകാന്ത ; അമൃതച്ചുടി, ശരീരശക്തി മുതലായവ വലിക്കുന്നതുകൂടാതെ അനേകം രോഗങ്ങളും പാടെ നശിക്കുന്നതാണ്.

നമ്മുടെ പൂർവികന്മാർ വസ്ത്രശുദ്ധ്യർക്കു സമരണമായി സ്നാനം കഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻ യഥാവിധി സൂര്യനമസ്കാരം, പൂജ, മുതലായ സൽക്കാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു ശേഷം ഇതരഗാർഹികകാര്യങ്ങളിലും വ്യാപരിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവർക്കു പ്രത്യേകം ധ്യാനാമമോ “ഈവനിങ് വാക്കോ”

വേണ്ടിവന്നില്ല. ഇപ്പോഴാകട്ടെ ചിലർ മുഖജനത്തിൽ ചെയ്ത പാപകർമ്മങ്ങൾക്കു പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യാനോ ഏതു തോന്നമാറു ചില ദൂരപ്രദേശങ്ങളിലെ അകാലതൃപ്തി വശഗായിത്തീരുന്നതേയുള്ളൂ.

(തുടരും)

വാസന്തി .

(ഒരു കല്പിതകഥ)

കിരിക്കുട്ടി വടക്കേക്കൂട്ടം അയ്യപ്പൻപിള്ള.

(തുടർച്ച)

ഭൂമിയിൽനിന്നുപോയവർക്കു
മുതിർന്നവർക്കു
സാമ്രാജ്യംകൊടുത്തുകൊണ്ടേയോ!
വടക്കുപടിഞ്ഞാറേക്കു

൧൭

കാറ്റാടിമുഴക്കമുണ്ടാക്കിയവർ-
കൂരിരുട്ടിപ്പൊക്കമുണ്ടാക്കിയവർ
കാറ്റാടിമുഴക്കമുണ്ടാക്കിയവർ-
കൂരിരുട്ടിപ്പൊക്കമുണ്ടാക്കിയവർ.

൧൮

കണ്ണുകൾക്കുവെളിച്ചംവരുത്താൻ
പെട്ടെന്നിന്നുപോയവർക്കു
മിന്നലിൽനിന്നുപോയവർക്കു
ശ്രീലങ്കയിൽനിന്നുപോയവർക്കു.

൧൯

സൂരിലോകമകൾക്കുവരുത്താൻ
മേന്മയുണ്ടാക്കിയവർക്കു
മേന്മയുണ്ടാക്കിയവർക്കു
മേന്മയുണ്ടാക്കിയവർക്കു.

൨൦

പ്രിയപ്പെട്ടവർക്കു
വേണ്ടുന്നതുകൊടുത്തവർക്കു
പാർത്തിയവർക്കു
ഗേഹനാഥകുമാരൻ.

൨൧

- വാദകാരണമതായലേഖനോ-
ഭാതമനുചിപസുന്ദരംഗികൾ
തമ്മിലോരുവതുകേട്ടുപാമ്പന-
ത്യുത്തരംഘൃദിയുദിച്ചതൽക്കണ്ണം. ൨൨
- പത്രമൊന്നുവെറുതേലഭിക്കുവാൻ
മാത്രമാണുതിമിതുംപറഞ്ഞിദം
ഒറ്റപ്പുകിന്മുതിന്നുകൊണ്ടുവൻ
ഗർവ്വിയന്നുണ്ടെളിയുന്നലേഖകൻ. ൨൩
- വർഷകാലമതിലീയൽപോലെയായ്
പത്രമെത്രവളരുന്നാൾക്കുനാൾ
എത്രനന്നയതുകൊണ്ടുനട്ടിൽഒർ-
ല്ലേഖകനുവെളികുന്നണക്കൾപോൽ. ൨൪
- ജ്ഞാനമാർക്കുമെതിലുംയഥോചിതം
സംഭവിപ്പതിനതക്കുവണ്ണമാം
ലേഖനങ്ങളുണിയുന്നപത്രമേ
പത്രധർമ്മമിയലുന്നതസ്തുതം. ൨൫
- ഏവമാംമൊഴികൾകേട്ടുപാമ്പന-
ന്നാരിമാർസാധ്യമെത്തിമെല്ലവേ
എത്രയൊല്ലവയുന്നിങ്ങുള്ളനോചോ-
ദിച്ചുകൊണ്ടുമരുവീസമിതാസ്ത്രനായ്. ൨൬
- ജ്ഞാനമീനതകലനവാണിടം
നാരിമാർക്കുള്ളയധഃകരിയ്ക്കുവാൻ
കാരുണ്യമുണ്ടാചാപലങ്ങളെ-
പ്പറ്റിത്തള്ളരുളുന്നോരോന്നുമേ. ൨൭
- എന്നുഭംഗിയിലുറച്ചുനിന്ന“വാ-
സന്തി”തൻറമുഖഭാവവീക്ഷണാൽ
തന്നോടേറെപൊരുതാരുസുന്ദരി
തന്നെയിന്നിവർമുദാഗിനിച്ചവൻ. ൨൮
- രണ്ടുപേരുമിരുഭാഗമായിനി-
ന്നനുതക്കമൊരുപാടുചെയ്തുവർ
തങ്ങളിൽപുനരറിഞ്ഞിണങ്ങിമേൽ
വേണ്ടിതൊന്നുമിതികീഴ്ചയാക്കിനാർ ൨൯
- എന്നോടേറെഔതിവന്നതിന്നു“വാ-
സന്തി”യെന്നറിവുകിട്ടിയെങ്കിൽത്താൻ
നിണ്ണുയംഭവതിയോടെതിർത്തിടം
നോക്കയില്ലതൂപൊരക്കുസുന്ദരി! ൩൦

ഭക്തന്മാരുടെഭാഗ്യം!

ഭക്തന്മാരുടെഭാഗ്യം!

ഈശ്വരനെ കാണണമെന്നു സർവ്വതന്നെ അഗ്രാഹിക്കുന്നവർ സ
ത്യമായും ഈശ്വരനെ കാണുമെന്നുള്ളതിന്
ഉത്തമദ്വേഷാതങ്ങൾ അടങ്ങിയ

പ്രശ്നീമഹാ ഭക്തവിജയം

കന്യാഭാഗം.

(ഈശ്വരഭക്തി സുധാദ്രവം)

ഈശ്വരൻ ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ഈശ്വരമഹിമകളെ അറിയണ
മെന്നാഗ്രാഹിക്കുകയും ഈശ്വരനെ പ്രണയപൂർവ്വം സ്നേഹിച്ച് ഈശ്വരവിചാ
രങ്ങളെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കെല്ലാം ഒന്നുപോലെ നിത്യപാരായണത്തി
ന്നു അത്ഭുതം അത്യാവശ്യമായ ഒരു പ്രത്യാശപ്രദമായ ഉത്തമഗ്രന്ഥം ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണു്. ഈ
ഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ നാസ്തികന്മാർപോലും പരമഭക്തന്മാരായി തീർന്നുപോകും.
എല്ലാ വേദാന്തതത്വങ്ങളുടെയും ഹൃദയം തുറന്ന് അതിന്റെ പരമരഹസ്യം പര
ബ്രഹ്മചെയ്യുന്ന ജ്ഞാനരാമായണാദി തത്വഗണങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഈ പരിശുദ്ധ
ഗ്രന്ഥപാരായണം ജാതിമതഭേദമന്യെ ആരെയും യഥാർത്ഥമനുഷ്ടരാക്കി തീർക്ക
മെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ഇതിൽ അടങ്ങിയവിഷയങ്ങൾ.

പണ്ഡരപുരചരിത്രം.

പുണ്ഡരീകഭക്തന്റെ കഥ.

കുഞ്ചീർഭാസചരിത്രം.

1. സുന്നത്തുളിയയ്ക്കു് കുഞ്ചീർ വിരോധിച്ചതു്.
2. ബ്രാഹ്മണരൂപം ധരിച്ചവന്ന ഭഗവാൻ കു
ഞ്ചീർ വസ്ത്രഭംഗം ചെയ്തതു്.
3. ഭഗവാൻ ഒരു പക്ഷിഭൂതെ രൂപമായി വ
ന്നു് കുഞ്ചീർ ദർശനം കൊടുത്തതു്.
4. കുഞ്ചീർഭാസൻ രാമാനുജസ്വാമികളുടെ
വേലക്കാരൻ അടിക്കപ്പെട്ടതു്.
5. കുഞ്ചീർ രാമാനുജസ്വാമികളുടെ അശിവാ
രം ലഭിച്ച അദ്ധ്യായം.
6. കുഞ്ചീർ രാമാനുജസ്വാമികളോടു ഉപദേശ

ശം ലഭിച്ചതു്.

7. കുഞ്ചീർ മഹാമുക്തനെത്തു വണങ്ങിയതു്.
8. കുഞ്ചീർ ഗോരക്ഷനെ ജയിച്ചതു്.
9. കുഞ്ചീറിന്റെ വിവാഹം.
10. കുഞ്ചീർ പത്തുക്കുട്ടിയെ കൊല്ലാതെ തള
ത്തതു്.
11. കുഞ്ചീർ തന്റെ പത്നിയെ കച്ചവടക്കാര
ന്നു വിറ്റതു്.
12. കുഞ്ചീറിന്റെ പുത്രനായ കമലൻ തീർത്ഥ
യാത്ര പോയതു്.

ശ്രീജയദേവചരിത്രം.

1. ജയദേവരുടെ ഉത്സവവും വിവാഹവും.
2. ജയദേവരുടെ വിരംഭി.
3. ജയദേവരുടെ കൈകൊല്ലുകളെ കള്ളന്മാർ
മോദിച്ചതു്.

1. ജയദേവൻ നാട്ടിൽ വന്നത്.
2. ജയദേവൻ പഞ്ചാവതിയെ ദർശിച്ചത്.
3. കള്ളന്മാർ ഭൂമിപിളർന്ന് താഴ്ന്ന നിലക്കു തെ പ്രാപിച്ചത്.
4. ജയദേവസ്വാമി കള്ളന്മാരെക്കുറിച്ചു പരിതപിച്ചത്.
5. പഞ്ചാവതിയുടെ മരണം.
6. ജയദേവരുടെ ഭാഗവതത്തെ ഭഗവാൻ ബ്രാഹ്മണരൂപമായി വന്ന ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചതും സ്വന്തരൂപം കാണിച്ചതും.
7. ജയദേവരുടെ അഷ്ടകളെല്ലാം ഗംഗയിൽ ഇട്ടു പരിശോധിച്ചത്.
8. ബ്രഹ്മോപദേശം.

തുളസീദാസചരിത്രം.

1. തുളസീദാസരുടെ ഉത്ഭവം.
2. ഭഗവന്മാന്യന്മാർ തുളസീദാസൻ കാമാനുഷം ചെയ്തത്.
3. തുളസീദാസരുടെ അനുരാഗത്തെ അസ്സലിപ്പിച്ചത്.
4. തുളസീദാസരുടെ പ്രേമധീകൃതം.
5. തുളസീദാസന്റെ വൈരാഗ്യം.
6. തുളസീദാസൻ ഭൂതദർശനം ലഭിച്ചത്.
7. തുളസീദാസൻ ധനുമാൻ ദർശനം കൊടുത്തത്.
8. തുളസീദാസൻ ശ്രീരാമദർശനം ലഭിച്ചത്.
9. തുളസീദാസൻ ജ്ഞാനോപദേശം ലഭിച്ചത്.
10. ഭഗവാൻ തുളസീദാസന്റെ മഠം കാത്തു നിന്നത്.
11. തുളസീദാസനെ പരീക്ഷിച്ച അദ്ധ്യായം.
12. ഭഗവാൻ തുളസീദാസന്റെ രൂപത്തിൽ ചെന്നു മരിച്ച ബ്രാഹ്മണനെ ജീവിപ്പിച്ചതു.
13. തുളസീദാസൻ അക്ബർഷാദർശനം ലഭിച്ച് പ്രസ്താവിയ അദ്ധ്യായം.
14. ധനുമാൻസ്തുതി.
15. തുളസീദാസൻ അക്ബർഷാദർശനം ലഭിച്ച അനുഗ്രഹിച്ചത്.

നാമദേവർ ചരിത്രം.

1. നാമദേവരുടെ ഉത്ഭവം.
2. നാമദേവർ ഭഗവാനെ ചോദിച്ചത്.
3. ഭഗവാൻ നാമദേവനെക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്തിച്ചത്.
4. ഭഗവാൻ ലക്ഷം വർഷം ഭാനുചെയ്തത്.
5. ഭഗവാൻ ഭൃത്യരൂപത്തിൽ വന്നു വേലുചെയ്തത്.
6. നാമദേവന്റെ പുത്രനെ ചെറുകുടുംബവും കണ്ണുവേധനവും നടത്തിയപ്പോൾ ഭഗവാൻ പരിശ കൊണ്ടുപോയത്.

ജ്ഞാനേശ്വരചരിത്രം.

1. ജ്ഞാനേശ്വരരുടെ പിതാവായ വിശ്വഭാവന്റെ യാത്ര.
2. വിശ്വഭാവൻ സന്യസിച്ചത്.
3. വിശ്വഭാവന്റെ ജ്ഞാനം.
4. വിശ്വഭാവന്റെ ഗുഹസന്യാസം.
5. നമുത്തികളും ആഭിഷേകവും ലഭിച്ചത്.
6. വിശ്വഭാവൻ സംസാരനിവൃത്തിക്ക് രാജാക്കന്മാരെ സ്തുതിച്ചത്.
7. ജ്ഞാനേശ്വരൻ ബ്രാഹ്മണൻ അപമാനിച്ചതും ഐശ്വര്യം ലഭിച്ചതും.
8. ജ്ഞാനേശ്വരൻ പിതാവിനെ നാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയത്.
9. ശംകരനാരായണസ്തുതി.
10. വിശ്വഭാവൻ എരുമക്കുട്ടിയെ കൊണ്ടു വേദത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചത്.

കുചേലചരിത്രം.

1. കുചേലൻ ദാശകാപുരിയെ ദർശിച്ചത്.
2. കുചേലൻ ഐശ്വര്യം നീലിച്ചു പരമഭംഗം അടഞ്ഞത്.

നായർ & സൈന്റിൽ നമ്പ്യാർ & ജേക്കബ്ബർ അടങ്ങിയ
പുസ്തകം ഒന്നിനു വില ൧-൨-൩-൪-൫-൬-൭-൮-൯-൧൦-൧൧-൧൨-൧൩-൧൪-൧൫-൧൬-൧൭-൧൮-൧൯-൨൦-൨൧-൨൨-൨൩-൨൪-൨൫-൨൬-൨൭-൨൮-൨൯-൩൦-൩൧-൩൨-൩൩-൩൪-൩൫-൩൬-൩൭-൩൮-൩൯-൪൦-൪൧-൪൨-൪൩-൪൪-൪൫-൪൬-൪൭-൪൮-൪൯-൫൦-൫൧-൫൨-൫൩-൫൪-൫൫-൫൬-൫൭-൫൮-൫൯-൬൦-൬൧-൬൨-൬൩-൬൪-൬൫-൬൬-൬൭-൬൮-൬൯-൭൦-൭൧-൭൨-൭൩-൭൪-൭൫-൭൬-൭൭-൭൮-൭൯-൮൦-൮൧-൮൨-൮൩-൮൪-൮൫-൮൬-൮൭-൮൮-൮൯-൯൦-൯൧-൯൨-൯൩-൯൪-൯൫-൯൬-൯൭-൯൮-൯൯-൧൦൦-൧൦൧-൧൦൨-൧൦൩-൧൦൪-൧൦൫-൧൦൬-൧൦൭-൧൦൮-൧൦൯-൧൧൦-൧൧൧-൧൧൨-൧൧൩-൧൧൪-൧൧൫-൧൧൬-൧൧൭-൧൧൮-൧൧൯-൧൨൦-൧൨൧-൧൨൨-൧൨൩-൧൨൪-൧൨൫-൧൨൬-൧൨൭-൧൨൮-൧൨൯-൧൩൦-൧൩൧-൧൩൨-൧൩൩-൧൩൪-൧൩൫-൧൩൬-൧൩൭-൧൩൮-൧൩൯-൧൪൦-൧൪൧-൧൪൨-൧൪൩-൧൪൪-൧൪൫-൧൪൬-൧൪൭-൧൪൮-൧൪൯-൧൫൦-൧൫൧-൧൫൨-൧൫൩-൧൫൪-൧൫൫-൧൫൬-൧൫൭-൧൫൮-൧൫൯-൧൬൦-൧൬൧-൧൬൨-൧൬൩-൧൬൪-൧൬൫-൧൬൬-൧൬൭-൧൬൮-൧൬൯-൧൭൦-൧൭൧-൧൭൨-൧൭൩-൧൭൪-൧൭൫-൧൭൬-൧൭൭-൧൭൮-൧൭൯-൧൮൦-൧൮൧-൧൮൨-൧൮൩-൧൮൪-൧൮൫-൧൮൬-൧൮൭-൧൮൮-൧൮൯-൧൯൦-൧൯൧-൧൯൨-൧൯൩-൧൯൪-൧൯൫-൧൯൬-൧൯൭-൧൯൮-൧൯൯-൨൦൦-൨൦൧-൨൦൨-൨൦൩-൨൦൪-൨൦൫-൨൦൬-൨൦൭-൨൦൮-൨൦൯-൨൧൦-൨൧൧-൨൧൨-൨൧൩-൨൧൪-൨൧൫-൨൧൬-൨൧൭-൨൧൮-൨൧൯-൨൨൦-൨൨൧-൨൨൨-൨൨൩-൨൨൪-൨൨൫-൨൨൬-൨൨൭-൨൨൮-൨൨൯-൨൩൦-൨൩൧-൨൩൨-൨൩൩-൨൩൪-൨൩൫-൨൩൬-൨൩൭-൨൩൮-൨൩൯-൨൪൦-൨൪൧-൨൪൨-൨൪൩-൨൪൪-൨൪൫-൨൪൬-൨൪൭-൨൪൮-൨൪൯-൨൫൦-൨൫൧-൨൫൨-൨൫൩-൨൫൪-൨൫൫-൨൫൬-൨൫൭-൨൫൮-൨൫൯-൨൬൦-൨൬൧-൨൬൨-൨൬൩-൨൬൪-൨൬൫-൨൬൬-൨൬൭-൨൬൮-൨൬൯-൨൭൦-൨൭൧-൨൭൨-൨൭൩-൨൭൪-൨൭൫-൨൭൬-൨൭൭-൨൭൮-൨൭൯-൨൮൦-൨൮൧-൨൮൨-൨൮൩-൨൮൪-൨൮൫-൨൮൬-൨൮൭-൨൮൮-൨൮൯-൨൯൦-൨൯൧-൨൯൨-൨൯൩-൨൯൪-൨൯൫-൨൯൬-൨൯൭-൨൯൮-൨൯൯-൩൦൦-൩൦൧-൩൦൨-൩൦൩-൩൦൪-൩൦൫-൩൦൬-൩൦൭-൩൦൮-൩൦൯-൩൧൦-൩൧൧-൩൧൨-൩൧൩-൩൧൪-൩൧൫-൩൧൬-൩൧൭-൩൧൮-൩൧൯-൩൨൦-൩൨൧-൩൨൨-൩൨൩-൩൨൪-൩൨൫-൩൨൬-൩൨൭-൩൨൮-൩൨൯-൩൩൦-൩൩൧-൩൩൨-൩൩൩-൩൩൪-൩൩൫-൩൩൬-൩൩൭-൩൩൮-൩൩൯-൩൪൦-൩൪൧-൩൪൨-൩൪൩-൩൪൪-൩൪൫-൩൪൬-൩൪൭-൩൪൮-൩൪൯-൩൫൦-൩൫൧-൩൫൨-൩൫൩-൩൫൪-൩൫൫-൩൫൬-൩൫൭-൩൫൮-൩൫൯-൩൬൦-൩൬൧-൩൬൨-൩൬൩-൩൬൪-൩൬൫-൩൬൬-൩൬൭-൩൬൮-൩൬൯-൩൭൦-൩൭൧-൩൭൨-൩൭൩-൩൭൪-൩൭൫-൩൭൬-൩൭൭-൩൭൮-൩൭൯-൩൮൦-൩൮൧-൩൮൨-൩൮൩-൩൮൪-൩൮൫-൩൮൬-൩൮൭-൩൮൮-൩൮൯-൩൯൦-൩൯൧-൩൯൨-൩൯൩-൩൯൪-൩൯൫-൩൯൬-൩൯൭-൩൯൮-൩൯൯-൪൦൦-൪൦൧-൪൦൨-൪൦൩-൪൦൪-൪൦൫-൪൦൬-൪൦൭-൪൦൮-൪൦൯-൪൧൦-൪൧൧-൪൧൨-൪൧൩-൪൧൪-൪൧൫-൪൧൬-൪൧൭-൪൧൮-൪൧൯-൪൨൦-൪൨൧-൪൨൨-൪൨൩-൪൨൪-൪൨൫-൪൨൬-൪൨൭-൪൨൮-൪൨൯-൪൩൦-൪൩൧-൪൩൨-൪൩൩-൪൩൪-൪൩൫-൪൩൬-൪൩൭-൪൩൮-൪൩൯-൪൪൦-൪൪൧-൪൪൨-൪൪൩-൪൪൪-൪൪൫-൪൪൬-൪൪൭-൪൪൮-൪൪൯-൪൫൦-൪൫൧-൪൫൨-൪൫൩-൪൫൪-൪൫൫-൪൫൬-൪൫൭-൪൫൮-൪൫൯-൪൬൦-൪൬൧-൪൬൨-൪൬൩-൪൬൪-൪൬൫-൪൬൬-൪൬൭-൪൬൮-൪൬൯-൪൭൦-൪൭൧-൪൭൨-൪൭൩-൪൭൪-൪൭൫-൪൭൬-൪൭൭-൪൭൮-൪൭൯-൪൮൦-൪൮൧-൪൮൨-൪൮൩-൪൮൪-൪൮൫-൪൮൬-൪൮൭-൪൮൮-൪൮൯-൪൯൦-൪൯൧-൪൯൨-൪൯൩-൪൯൪-൪൯൫-൪൯൬-൪൯൭-൪൯൮-൪൯൯-൫൦൦-൫൦൧-൫൦൨-൫൦൩-൫൦൪-൫൦൫-൫൦൬-൫൦൭-൫൦൮-൫൦൯-൫൧൦-൫൧൧-൫൧൨-൫൧൩-൫൧൪-൫൧൫-൫൧൬-൫൧൭-൫൧൮-൫൧൯-൫൨൦-൫൨൧-൫൨൨-൫൨൩-൫൨൪-൫൨൫-൫൨൬-൫൨൭-൫൨൮-൫൨൯-൫൩൦-൫൩൧-൫൩൨-൫൩൩-൫൩൪-൫൩൫-൫൩൬-൫൩൭-൫൩൮-൫൩൯-൫൪൦-൫൪൧-൫൪൨-൫൪൩-൫൪൪-൫൪൫-൫൪൬-൫൪൭-൫൪൮-൫൪൯-൫൫൦-൫൫൧-൫൫൨-൫൫൩-൫൫൪-൫൫൫-൫൫൬-൫൫൭-൫൫൮-൫൫൯-൫൬൦-൫൬൧-൫൬൨-൫൬൩-൫൬൪-൫൬൫-൫൬൬-൫൬൭-൫൬൮-൫൬൯-൫൭൦-൫൭൧-൫൭൨-൫൭൩-൫൭൪-൫൭൫-൫൭൬-൫൭൭-൫൭൮-൫൭൯-൫൮൦-൫൮൧-൫൮൨-൫൮൩-൫൮൪-൫൮൫-൫൮൬-൫൮൭-൫൮൮-൫൮൯-൫൯൦-൫൯൧-൫൯൨-൫൯൩-൫൯൪-൫൯൫-൫൯൬-൫൯൭-൫൯൮-൫൯൯-൬൦൦-൬൦൧-൬൦൨-൬൦൩-൬൦൪-൬൦൫-൬൦൬-൬൦൭-൬൦൮-൬൦൯-൬൧൦-൬൧൧-൬൧൨-൬൧൩-൬൧൪-൬൧൫-൬൧൬-൬൧൭-൬൧൮-൬൧൯-൬൨൦-൬൨൧-൬൨൨-൬൨൩-൬൨൪-൬൨൫-൬൨൬-൬൨൭-൬൨൮-൬൨൯-൬൩൦-൬൩൧-൬൩൨-൬൩൩-൬൩൪-൬൩൫-൬൩൬-൬൩൭-൬൩൮-൬൩൯-൬൪൦-൬൪൧-൬൪൨-൬൪൩-൬൪൪-൬൪൫-൬൪൬-൬൪൭-൬൪൮-൬൪൯-൬൫൦-൬൫൧-൬൫൨-൬൫൩-൬൫൪-൬൫൫-൬൫൬-൬൫൭-൬൫൮-൬൫൯-൬൬൦-൬൬൧-൬൬൨-൬൬൩-൬൬൪-൬൬൫-൬൬൬-൬൬൭-൬൬൮-൬൬൯-൬൭൦-൬൭൧-൬൭൨-൬൭൩-൬൭൪-൬൭൫-൬൭൬-൬൭൭-൬൭൮-൬൭൯-൬൮൦-൬൮൧-൬൮൨-൬൮൩-൬൮൪-൬൮൫-൬൮൬-൬൮൭-൬൮൮-൬൮൯-൬൯൦-൬൯൧-൬൯൨-൬൯൩-൬൯൪-൬൯൫-൬൯൬-൬൯൭-൬൯൮-൬൯൯-൭൦൦-൭൦൧-൭൦൨-൭൦൩-൭൦൪-൭൦൫-൭൦൬-൭൦൭-൭൦൮-൭൦൯-൭൧൦-൭൧൧-൭൧൨-൭൧൩-൭൧൪-൭൧൫-൭൧൬-൭൧൭-൭൧൮-൭൧൯-൭൨൦-൭൨൧-൭൨൨-൭൨൩-൭൨൪-൭൨൫-൭൨൬-൭൨൭-൭൨൮-൭൨൯-൭൩൦-൭൩൧-൭൩൨-൭൩൩-൭൩൪-൭൩൫-൭൩൬-൭൩൭-൭൩൮-൭൩൯-൭൪൦-൭൪൧-൭൪൨-൭൪൩-൭൪൪-൭൪൫-൭൪൬-൭൪൭-൭൪൮-൭൪൯-൭൫൦-൭൫൧-൭൫൨-൭൫൩-൭൫൪-൭൫൫-൭൫൬-൭൫൭-൭൫൮-൭൫൯-൭൬൦-൭൬൧-൭൬൨-൭൬൩-൭൬൪-൭൬൫-൭൬൬-൭൬൭-൭൬൮-൭൬൯-൭൭൦-൭൭൧-൭൭൨-൭൭൩-൭൭൪-൭൭൫-൭൭൬-൭൭൭-൭൭൮-൭൭൯-൭൮൦-൭൮൧-൭൮൨-൭൮൩-൭൮൪-൭൮൫-൭൮൬-൭൮൭-൭൮൮-൭൮൯-൭൯൦-൭൯൧-൭൯൨-൭൯൩-൭൯൪-൭൯൫-൭൯൬-൭൯൭-൭൯൮-൭൯൯-൮൦൦-൮൦൧-൮൦൨-൮൦൩-൮൦൪-൮൦൫-൮൦൬-൮൦൭-൮൦൮-൮൦൯-൮൧൦-൮൧൧-൮൧൨-൮൧൩-൮൧൪-൮൧൫-൮൧൬-൮൧൭-൮൧൮-൮൧൯-൮൨൦-൮൨൧-൮൨൨-൮൨൩-൮൨൪-൮൨൫-൮൨൬-൮൨൭-൮൨൮-൮൨൯-൮൩൦-൮൩൧-൮൩൨-൮൩൩-൮൩൪-൮൩൫-൮൩൬-൮൩൭-൮൩൮-൮൩൯-൮൪൦-൮൪൧-൮൪൨-൮൪൩-൮൪൪-൮൪൫-൮൪൬-൮൪൭-൮൪൮-൮൪൯-൮൫൦-൮൫൧-൮൫൨-൮൫൩-൮൫൪-൮൫൫-൮൫൬-൮൫൭-൮൫൮-൮൫൯-൮൬൦-൮൬൧-൮൬൨-൮൬൩-൮൬൪-൮൬൫-൮൬൬-൮൬൭-൮൬൮-൮൬൯-൮൭൦-൮൭൧-൮൭൨-൮൭൩-൮൭൪-൮൭൫-൮൭൬-൮൭൭-൮൭൮-൮൭൯-൮൮൦-൮൮൧-൮൮൨-൮൮൩-൮൮൪-൮൮൫-൮൮൬-൮൮൭-൮൮൮-൮൮൯-൮൯൦-൮൯൧-൮൯൨-൮൯൩-൮൯൪-൮൯൫-൮൯൬-൮൯൭-൮൯൮-൮൯൯-൯൦൦-൯൦൧-൯൦൨-൯൦൩-൯൦൪-൯൦൫-൯൦൬-൯൦൭-൯൦൮-൯൦൯-൯൧൦-൯൧൧-൯൧൨-൯൧൩-൯൧൪-൯൧൫-൯൧൬-൯൧൭-൯൧൮-൯൧൯-൯൨൦-൯൨൧-൯൨൨-൯൨൩-൯൨൪-൯൨൫-൯൨൬-൯൨൭-൯൨൮-൯൨൯-൯൩൦-൯൩൧-൯൩൨-൯൩൩-൯൩൪-൯൩൫-൯൩൬-൯൩൭-൯൩൮-൯൩൯-൯൪൦-൯൪൧-൯൪൨-൯൪൩-൯൪൪-൯൪൫-൯൪൬-൯൪൭-൯൪൮-൯൪൯-൯൫൦-൯൫൧-൯൫൨-൯൫൩-൯൫൪-൯൫൫-൯൫൬-൯൫൭-൯൫൮-൯൫൯-൯൬൦-൯൬൧-൯൬൨-൯൬൩-൯൬൪-൯൬൫-൯൬൬-൯൬൭-൯൬൮-൯൬൯-൯൭൦-൯൭൧-൯൭൨-൯൭൩-൯൭൪-൯൭൫-൯൭൬-൯൭൭-൯൭൮-൯൭൯-൯൮൦-൯൮൧-൯൮൨-൯൮൩-൯൮൪-൯൮൫-൯൮൬-൯൮൭-൯൮൮-൯൮൯-൯൯൦-൯൯൧-൯൯൨-൯൯൩-൯൯൪-൯൯൫-൯൯൬-൯൯൭-൯൯൮-൯൯൯-൧൦൦൦

ഇതുകൂടാതെ അനേകം നല്ലനല്ലപുസ്തകങ്ങൾ ഇവിടെ വില്പനയ്ക്കു തയ്യാറുണ്ട്.
അയയണ സ്റ്റാമ്പ് അയച്ചുകൊടുത്തിൽ കൃമൂർഖാഗ് അയച്ചുകൊടുക്കപ്പെടും.

എസ്. എസ്. റ്റി. റെഡ്യാർ അൻഡ് സൺസ്
വി. വി. പ്രെസ്സ്, -കൊല്ലം-തിരുവിതാംകൂർ.

ത്.
 വാഹം
 പത്മം.
 പലവ
 ജവര
 ഭഗവ

റിഡെ
 മ

മം
 മരനി
 മിക്
 കണ്ട

ത്.
 മവ

മ.
 സു
 മ,

മ-നം ക ന . നമ്പ്ര മ- ടി ചെരിയ സയസ
 മ-ണയ. നമ്പ്രന-ലോലക്കു (തൃക്കിമാതിരി)
 നമ്പ്ര. ടി ഇംഗ്ലീഷ് മാതിരി ലോലക്കു ജോട
 നമ്പ്ര മ-എലക്ട്രോപ്ലേറ്റ് സ്വർണ്ണകുഡ്രാണം
 ക്ലബ്ബ് മന-ഇഞ്ചനീളം പ്ലേറ്റസ്വർണ്ണമഞ്
 മ-നം ക ന-നമ്പ്ര മ-ഇമിറേഷൻ വൈ
 മി-പി-മിഡവുപുരമെ-കാററലാ

ലക്ഷ്മീവിഭാസം
 തപാൽപെട്ടി ന

ത്തക്ക വിധത്തിൽ ബഹുജ്ഞ നമുക്കു
നൽത്തങ്ങളിൽ നെയ്യതയംനാ

രിയായ

യ്യായ, വേദേശിബനിയൻ.

നിൽക്ക

റഞ്ഞതുകിൽ നിന്നും സഹായവിചാരംവിദ്യ

ൻ വൈ

കമ്മ

നോക്കുവഴുപ്പുണ്ടും മേൽവിവരം.

നി

കുറുപ്പ് നിററിത് പട്സ് (കുറുപ്പ്)

I- Ry കുന്നിക്കാട്ട് അമ്പൽ

(Punalur P. .O)

hed by M. Muthuswamy Reddiar,
V. Press,—Quilon